

Suomenruotsalaisten kielipolitiikka

(uusi versio 2026)

Alku

Olen pitkään taistellut vapaan kielivalinnan puolesta. En ole poliittisesti aktiivinen ihminen, mutta vastustan pakkoruotsia. Ajatusteni vuoksi minua on vainottu. Minusta on yritetty tehdä varoittavaa esimerkkiä: Mitä tapahtuu ihmiselle joka vastustaa pakkoruotsia? RKP on yrittänyt murhata minut ja tuhota ulkonäköni. He ovat tehneet minusta maalitaulunsa.

Olen tunnettu henkilö suomenruotsalaisten keskuudessa. Sellainen minusta on tekemällä tehty. Olen heidän yhteinen vihollisensa, koska en jaa samoja mielipiteitä heidän kanssaan. Onkin ilmeisen helppoa kohdistaa suomenruotsalaisen yhteisön viha yhteen ihmiseen. Muutaman suomenruotsalaisen terroristoidessa minua, katsovat muut "surut" hiljaa vieressä. Kun asiasta syyttää suomenruotsalaisia yleensä, saa kuulla että en minä ole mitään tehnyt. Syylliset kuitenkin ovat suomenruotsalaisia.

Toisen maailmansodan aikaisia saksalaisia tavataan kritisoida natseiksi. Miksi kukaan ei silloin tehnyt mitään? Miten totalitaristinen hirmuvalta oli mahdollinen länsimaisessa valtiossa? Ei siihen vaadita paljoakaan. Vain se, etteivät ihmiset puutu epäkohtiin. Sama pätee suomenruotsalaisiin. He katsovat ajavansa vain omaa asiaansa ja puolustavansa vain omaa etuaan. Heille se on helppoa. Ei tarvi kuin olla hiljaa ja antaa muiden hoitaa likainen työ. Itse ajan yhteistä asiaa. En omaa etuani kuten suomenruotsalaiset. Heidän ajamansa kielipolitiikka on hyvin itsekästä. Ei ole itsekkäämpää kuin pakkoruotsi, joka valjastaa suomenkieliset palvelemaan kaksikielisiä.

Suhteellinen kaksikielisyys

Kaksikielisyys on tärkeä tema suomenruotsalaisille. Ja nimenomaan siten, että se ei koske heitä, vaan muita suomalaisia. Suomenruotsalaiset vaalivat suomenkielisten kaksikielisyyttä. He haluavat kaiken ruotsiksi. Suomeksi ei riitä, vaikka se olisi kaksikielisyyttä.

Kaksikielisyys toteutetaan suomenkielisten kautta. Suomenruotsalaisten

mielestä suomenkielisten tulisi ottaa huomioon vähemmistöt, eli suomenruotsalaiset. Tämä onnistuu pakko-opiskelemalla ruotsia. Heidän itsensä sen sijaan ei tarvitse ottaa suomenkielisiä huomioon. He katsovat vain pitävänsä kiinni saavutetuista eduista. Se, että tämä tapahtuu toisten kustannuksella, ei heitä haittaa.

Kun suomenruotsalainen sanoo, että hänellä on oikeus omaan kieleen, hän tarkoittaa pakkoruotsia. Suomenruotsalaiselle ei riitä, että hän voi itse opiskella ruotsiksi. Oikeus omaan kieleen tarkoittaa hänelle sitä, että kaikkien pitää opiskella ruotsia. Vain siten voidaan kuulemma turvata palvelut ruotsiksi. Sillä vaikka suomenruotsalaiset vannovat kaksikielisyyden nimeen, eivät jotkut heistä halua puhua tai opetella suomea.

Kaksikielisyydysvaatimus asettaa ruotsinkielen myös eri asemaan kuin muut vähemmistökielet. Onhan Suomessa myös kymmeniä tuhansia viron-, venäjän-, arabian- ja somalinkielisiä. He eivät kuitenkaan vaadi muita opiskelemaan omaa kieltään. Kuten eivät saamelaisetkaan, vaikka heidän kielensä on alkuperäiskieli.

Suomenruotsalainen kulttuuri perustuukin pakkoruotsin tuputtamiseen ei-ruotsinkieliselle väestönosalle. Vain pieni osa Suomesta on kaksikielinen, mutta perustuslain varjolla koko maa kaksikielistetään. On koko Suomen etu, että pakkoruotsista ja sitä kautta keinotekoisesta kaksikielisyydestä päästään eroon. Suomen kaltaisella pienellä maalla ei ole varaa hukata resursseja pienen kielivähemmistön etujen pönkittämiseen. Laaja kielitaito on tärkeää globalisoituvassa maailmassa. B-kieleksi pitäisi voida valita muuta kuin ruotsia. Itse asiassa B-kieliä pitäisi olla useita, joita opiskellaan korostaen käytännöllisyyttä. Tätä kautta on luonteva purkaa ruotsinkielen pakkosyöttö kaikilla kouluasteilla.

Taustaa

Loppusyksystä 2009 törmäsin Turussa Leo Karhuseen ja muutamaan hänen ystävänsä. En tuntenut Karhusta, mutta hän oli jo vuosikaudet vainonnut minua yhdessä Sampo Axelssonin kanssa. Nyt hän esiintyi tuttavallisesti, saadakseen ongittua lisää taustatietoa vainokampanjansa tueksi. Karhunen kysyi, mitä Suomessa pitäisi mielestäni muuttaa? Sanoin, että pakkoruotsi pitäisi poistaa. Hän sai idean. Hyvin verkostoituneena ihmisenä hän tiesi, että monet Suomen vaikutusvaltaisimmista satanisteista ovat suomenruotsalaisia.

Olen käsitellyt Karhusta ja Axelssonia kirjoituksessani "Kirous". Nimissäni lähetetyn postin jälkeen toiseksi yleisin heidän tavoistaan vainota minua on ollut usuttaminen. Saada joku hyökkäämään kimppuuni. Näin tapahtui tässäkin tapauksessa. Karhunen levitti suomenruotsalaisten keskuuteen viestin, jossa minut leimattiin heidän vihaajakseen.

Muutamaa kuukautta myöhemmin, talvella 2010, tullessani oluelta Bar Bristolista, kävellessäni Åbo Akademin kohdalla keskustaan päin, kolme suomenruotsalaista miestä keskeytti matkani. Mietin, mistä he yleensä

tiesivät kuka olen? He vaativat tietää, miksi vihaan suomenruotsalaisia? Kaksi heistä otti käsistäni kiinni ja kolmas siveli kasvoihini jonkinlaista geeliä tai tahnaa. Rimpuilin irti, pyyhin geelin kasvoistani ja hieroin sen yhden miehistä silmään. Tämän jälkeen jatkoin matkaani kohti kotia. Matkalla pistäydyin kuitenkin Bar Edisonissa oluella. Yksi noista miehistä tuli sinne ja lyöttäytyi seuraani. Hän kertoi kaverinsa menneen TYKSiin hoidattamaan kasvojaan. Kyseessä oli siis jonkinlainen myrkkyy. Hän kysyi, aionko tehdä rikosilmoituksen? Ilmeisen satanistisen manipulaation alaisena sanoin en.

Olen nähnyt tuon TYKSiin lähteneen miehen kerran Turussa. Hänen toisen silmänsä ympäristö oli täynnä punaista rupea. En tiedä, onko enää. Samaa geeliä siveltiin kasvoihini Aurajoen rannassa myös heinäkuussa 2010. Silloinkaan en muuttunut rupinaamaksi. En ymmärrä miksi, mutta tunnen sääliä tuota suomenruotsalaista rupinaamaa kohtaan.

Heinäkuussa 2010 jouduin kahakkaan Blankon edustalla, Aurasillan kupeessa. Kolme suomenruotsalaista miestä tuli tönimään minua, joten tönin heitä takaisin. Pian kyseessä olikin nyrkkitaappelu. Sain hakattua nuo kolme miestä maahan, jolloin Blankosta tuli muutamia lisää. Jouduin ottelemaan heitä vastaan yksi kerrallaan. Kun sitten lähdin kävelemään jokirantaa kirjastolle päin, juoksi joku vielä perääni. Selviydyin tilanteesta kuitenkin ehjin nahoin. Tuon jälkeen olen saanut olla rauhassa, mitä fyysiseen väkivaltaan tulee.

Paras esimerkki suomenruotsalaisten minuun kohdistamasta järjestelmällisestä vainosta oli kuvani ruotsinkielisissä sanomalehdissä Vasabladet, Hufvudstadsbladet, Åbo Underrättelser ja niin edelleen. Viettäessäni aikaa Turun keskustassa kesällä 2010, otettiin minusta tietämättäni valokuvia. Näitä kuvia käytettiin kuvituksena Turkuun liittyvissä lehtijutuissa. Näin naamani tuli tutuksi suomenruotsalaisille. Voitiin osoittaa, että tuossa on vihollisemme. Kun 300 000 ihmistä liittoutuu yhtä ihmistä vastaan, kuka on todellinen vähemmistö?

Suomenruotsalaiset eivät jättäneet yhtäkään kiveä kääntämättä. Olin vuosia aikaisemmin hakenut vuokra-asuntoa Turun Linnankatu 1:stä. Jo tuolloin ihmettelin, kun minulle soitti nainen joka kysyi, olenko ruotsinkielinen tai tunnenko edes ketään ruotsinkielisiä? Kyseiseen taloyhtiöön kun ei oteta muita kuin suomenruotsalaisia. Tai sellaisia jotka tuntevat suomenruotsalaisia. Nyt 2010 samasta yhtiöstä soitettiin ja tivattiin syytä sille, että olin hakenut vuokra-asuntoa heiltä. Minun olisi kuulemma pitänyt ymmärtää, että se ei käy.

Surut hyökkäsivät porukalla myös kavereideni kimppuun. Turun skeittihallilla heidän iskuryhmänsä iski Mikko Penttiin kiinni.

"Vihaatko sinäkin suomenruotsalaisia?" he kysyivät Mikolta.

Mikko pelästyi suomenruotsalaisten fasistista terroria. Hän kertoi ratkaisseensa asian ryhtymällä Li Anderssonin tukijaksi ja puolestapuhujaksi. Hehkuttamalla Anderssonia Mikko osoitti ettei "vihaa suomenruotsalaisia". Se pitää erikseen todistaa. Myös Rami Rantasen

kimppuun surujen "odinit" hyökkäsivät Turussa. Rantasesta ei tullut Li Anderssonin tukijaa, mutta hän valitti miten vaikeaa on olla kaverini.

2017 otin asuntooni alivuokralaisen ulkomaanmatkani ajaksi. Tämä saksalainen tyttö suoritti Erasmus-vaihtoa Åbo Akademiassa. Myöhemmin hän kertoi, että eräs suomenruotsalainen koulukaveri oli halunnut tulla käymään hänen luonaan. Sinne päästyään tämä suru otti runsaasti kuvia asunnostani. Se oli tietenkin tilaustyö. RKP seuraa minua ja heitä kiinnostaa kaikki minuun liittyvä. He etsivät jotain mitä kääntää minua vastaan. Olen heille poliittinen vihollinen, joka pitää nujertaa. Itse haluan puhua pakkoruotsista, eivätkä ihmisten yksityisasiat kiinnosta minua. RKP taas ei halua puhua asiaa, koska heiltä puuttuvat argumentit. Siksi mennään henkilöön.

RKP:n fasistinen ja rasistinen eetos

Fasismi on poliittinen ideologia, joka perustuu hierarkiaan, propagandaan, uhriutumiseen ja todellisuuden hämärtämiseen. Vastustajat ja toisinajattelijat yritetään tukahduttaa väkivalloin. Heitä vähintäänkin vainotaan, pelotellaan ja leimataan. Juuri näin toimii RKP, joka ajaa suomenruotsalaisten asiaa Suomessa.

RKP:n taustalla vaikuttavat johtohahmot uskovat Freudenthal - aatteeseen, jonka mukaan he ovat geneettisesti eri rotua suomenkielisten kanssa, eivätkä nämä kaksi "rotua" saa sekoittua. Natsit uskoivat valkoisen rodun ylivaltaan ja vannovivat Adolf Hitlerin nimeen. Samalla tavoin suomenruotsalaiset vannovat oman *hitlerinsä*, Axel Olof Freudenthalin nimeen. He ovat kuin buurit Etelä-Afrikan apartheidin aikaan. Viiden prosentin etninen vähemmistö, joka kyykyttää suurta enemmistöä.

Axel Olof Freudenthal (1836 - 1911) syntyi Siuntiossa ruotsalaisten maahanmuuttajien lapsena. Hän kehitteli kulttuurillista teoriaa ruotsinkielisistä ylväänä herrarotuna ja perusti 1909 Rasförbundet eli Rotuliiton. Freudenthalin mielessä suomenkieliset kelpasivat lähinnä palvelemaan ruotsinkielisiä.

Ruotsissa alettiin 1920-luvulla ajaa eugeniikkaa valtiollisella tasolla. Johtavana tutkijana toimi Herman Lundborg. Natsi-Saksa otti 30-luvulla Ruotsilta vaikutteita omiin rotuteorioihinsa. Jo Freudenthalin aikaan 1873 Suomessa liikkui tiedemies Gustav Retziuksen johtama ruotsalainen ”tieteellinen retkikunta”, joka keräili ihmisten pääkalloja haluten todistaa, että suomalaiset ovat alempaa rotua. Myös elävien ihmisten kalloja mittailtiin. Tämä oli aikansa ruotsalaista tiedettä.

Inspiroiko Freudenthal ruotsalaisia vai toisinpäin? Ruotsalaisilla rotutieteilijöillä oli kontakteja Suomeen ja Freudenthalilla Ruotsiin. Natsi-Saksan tuhoamisleiri-politiikka juontaa joka tapauksessa juurensa ruotsinkielisiin, jotka olivat rotuteorioissaan aikansa saksalaisia edellä.

RKP jakoi vuosina 1937 - 2007 Axel Olof Freudenthal -mitalia henkilöille, jotka olivat ansioituneesti edistäneet ruotsin kielen asemaa Suomessa.

Suomenkielisistä mitalin ovat saaneet poliitikot Johannes Virolainen ja Paavo Lipponen. Tätä nykyä mitalia ei enää kehdata jakaa.

RKP puolueena

Ruotsalainen Kansanpuolue eli RKP on yhden asian kielipuolue. Sen etu on keskittyminen olennaiseen. Puolue linjaa itsensä ”keskustaoikeistolaiseksi liberaalipuolueeksi”. Se ei kuitenkaan sido itseään oikeisto-vasemmisto-akselille. RKP pyrkii ajamaan sekä Pohjanmaan rannikon, että etelän kaupunkien ruotsinkielisten asiaa. Se on varakkaan asialla, esiintyen myös suvaitsevaisena ja modernina. Tämä kaikki on kuitenkin toissijaista ruotsinkielen asemaan verrattuna.

Koska kielipolitiikka ei ole muille puolueille ydinasia, on RKP:llä etumatka. Puolue tietää missä kielipoliittiset päätökset tehdään ja minkälaiset mekanismit niitä ohjaavat. RKP:llä on verkostoja ja kokemusta virkamiesyhteistyöstä. Se on vähemmän kiistanalainen kuin monet muut pienpuolueet. Se on ennustettava ja maltillinen, ainoastaan kielikysymyksen suhteen ehdoton. RKP tietää mitä se haluaa, eikä tingi tärkeimmistä tavoitteistaan. Käytännössä RKP:lle kelpaa mikä tahansa, kunhan ruotsinkielen asemaa ei kyseenalaisteta. Puolue esiintyy moraalisesti valveutuneena, mutta tämä on vain pintakiiltoa.

Hallitukseen päästyään RKP ei hae mitä tahansa ministerin paikkaa. Se tavoittelee niitä salkkuja, jotka hyödyttävät sen agendaa parhaimmalla mahdollisella tavalla. Tärkeimpänä näistä on opetusministerin salkku. Sen jälkeen oikeusministerin salkku. Ja kuinka ollakaan, juuri kun Dragsvikin asemasta päätettiin 2012, sattui RKP:llä olemaan puolustusministerin salkku hyppysissään. RKP:tä ei kuitenkaan lähtökohtaisesti voi syyttää salaliitosta tai vehkeilystä. Kaikki kyllä tietävät mihin puolue pyrkii. Se ajaa ruotsinkielisten asemaa. Puoluetta kulisseista johtavat ja ohjaavat henkilöt eivät kuitenkaan tosiasiallisesti aja niinkään ”oman heimonsa” asiaa, vaan politiikka on heille peli, jossa pakkoruotsi näyttelee suurta roolia. RKP:tä ei näet johda niinkään puolueen puheenjohtaja. Tässä pestissä toimiva henkilö on vain keihäänkärki, eräänlainen juontaja, joka tuo esiin taustahahmojen agendaa. Se ei ole kiitollinen tehtävä, mutta puolue palkitsee puheenjohtajana toimineen henkilön hänen myöhemmässä elämässään. Tällä hetkellä RKP:n puheenjohtaja on Anders Adlercreutz. Hän kommentoi 14.11. 2025 Hufvudstadsbladetille Perussuomalaisten halua lakkauttaa pakkoruotsi kouluissa:

”Molempien kansalliskielten oppiminen on tärkeää, jotta ymmärrämme Suomen koko laajuudessaan.”

Lausunto on malliesimerkki RKP:n tavasta hämärtää kielikeskustelu. Ruotsinkieltä väitetään suomenkielisille ehdottoman tärkeäksi, tai sitten aletaan puhua ”arvoista”.

Kuudes marraskuuta vietetään Ruotsalaisuuden päivää. Tämän kunniaksi Anders Adlercreutz antoi 2025 lausunnon RKP:n nettisivulle julkaistavaksi:

”Kaksikielisyys on Suomen supervoima. Se avaa ovia, vahvistaa ihmisten välistä ymmärrystä ja rikastuttaa maatamme kulttuurillisesti, sosiaalisesti ja taloudellisesti. (...) Suomen kaksikielisyydestä ei pitäisi joutua taistelemaan. Sen pitäisi toimia arjessa - koulussa, terveyskeskuksessa ja viranomaisten kanssa asioitaessa.”

Adlercreutz alleviivaa lausunnollaan sitä, mihin kaksikielisyys perustuu: Suomenkielisten tulee palvella ruotsinkielisiä ruotsiksi. Kaksikielisyys ei siis ole sitä, että ruotsinkieliset kykenevät toimimaan myös suomeksi. Tätä ei kuitenkaan uskalleta tai haluta sanoa suoraan. RKP:n puheenjohtajana toimiessaan Adlercreutz onkin tehnyt kielipoliittisesta sanahelinästä oman taiteenlajinsa. Hänen kommenteissaan tyhjät korulauseet seuraavat toisiaan onttouttaan kumisten.

RKP:n mafia

Ruotsalainen Kansanpuolue eli RKP on suomenruotsalaisuuden keskeinen edunvalvoja, mutta sen toimet määräytyvät osin säätiöiden, median ja elinkeinoelämän muodostaman verkoston kautta. Elinkeinoelämän vaikuttajat ja etujärjestöt tukevat vakautta ja ennakoitavuutta, mikä osaltaan selittää kielipoliittikan jatkuvuutta. Pakkoruotsi ei siten ole vain koulutuspoliittinen kysymys, vaan osa laajempaa suomenruotsalaisen identiteetin ja institutionaalisen vallan kokonaisuutta.

1960-luvulla alkanut ruotsin opetus B-kielenä jatkuu yhä. Samoin RKP:n taustahahmojen ylenkatse suomenkielisiä kohtaan. Ruotsinkieliset ovat heidän heimonsa, jota he johtavat rautaisella otteella. Ruotsinkielisen on syytä kannattaa pakkoruotsi-agendaa, tai hän löytää itsensä yhteisön sivuraiteelta.

Päättävässä asemassa oleville poliitikoille tehdään selväksi, että pakkoruotsin kannattaminen on suotavaa, mikäli ei halua ongelmia. RKP:n taustahahmot ottavat yleensä kohteekseen poliitikot, jotka eivät ole varmoja kannastaan ruotsinkielen suhteen. Kantansa lukinneita on vaikeampi käännyttää. Miksi poliitikot eivät ota tätä huomioon, ja lukitse kantaansa pakkoruotsia vastaan ja lopeta asian vatvomista? Eihän pakkoruotsia voi järjellä perustella. Lisäksi pakkoruotsin vastustaminen on vaalivaltti. Onhan tiedossa, että enemmistö kansasta vastustaa sitä.

Monet poliitikot väittävät ennen vaaleja vastustavansa pakkoruotsia, mutta kääntävät sitten takkinsa tultuaan valituiksi. Esim. Marjo Matikainen, Sampsa Kataja, Sofia Vikman, Jaana Pelkonen, Sinuhe Wallinheimo ja Pertti Salolainen ilmoittivat vaalikoneissa 2011 kannattavansa vapaata kielivalintaa, mutta äänestivät kuitenkin pakkoruotsin puolesta 6.3.2015.

Suomenruotsalainen toimittaja ja poliitikko Nils Torvalds vastusti pakkoruotsia vielä 2010, mutta muutti mielensä RKP:n painostuksesta. Ruotsinkieliset ovat koonneet rivinsä myös emopuolueensa ulkopuolella. Tuumaakaan ei anneta periksi. Samat epämääräiset argumentit lyödään pöytään vuodesta toiseen ja taistelua pakkoruotsista pitkitetään. On tiedossa, että kansalaiset ovat pakkoruotsia vastaan. Silti mitään asian suhteen ei ole

tapahtunut. Perussuomalaiset on ollut ainoa puolue, jota vastustaa pakkoruotsia selväsanaisesti. Sittenkin hekin ovat lipsuneet asiassaan.

RKP ajaa omaa asiaansa muiden kustannuksella. Puolueena se on yhden asian kiinteä organisiimi, jolla on omat hyödylliset idioottinsa myös suomenkielisten poliitikkojen keskuudessa. Manipuloinnin lisäksi RKP tarjoaa suojelua. Poliitiikka on kansallisella tasolla kovaa peliä. Ilman tiettyjä ”jäsenyyksiä” on turha yrittää rakentaa politiikon uraa. Siksi monet poliitikot joutuvatkin turvautumaan RKP:n suojeluun. Vastineeksi tästä he ajavat RKP:n agendaa. Sopii myös kysyä, montako ”omaa” virkamiestä RKP:llä on?

RKP on poikkeuksellisen vahvasti yhden asian puolue. Sen ainoa tarkoitus on puolustaa ruotsinkielien asemaa Suomessa. Poliittisesti kapea-alaiset puolueet jäävät usein lyhytikäisiksi. RKP:lle ei ole käynyt näin. Vaa'an kielipuolueen rooli on taannut sille aseman, joka on onnistuttu käyttämään hyväksi. Kaikki voimavarat on kyetty kohdistamaan yhteen asiaan.

Globalisoituvassa maailmassa kielitaito on yhä tärkeämpi asia ja Suomessa keskustellaan siitä, onko pakkoruotsin vastustaminen rasismia? Sellaiseksi suomenruotsalaiset sitä väittävät. Heidän argumenttinsa pakkoruotsin puolesta eivät kestä valoa ja he tietävät sen itsekin. Siksi he eivät haluakaan käydä tätä keskustelua, vaan argumentoivat puhumalla ”kaksikielisestä Suomesta”, vaikka Suomi ei ole kaksikielinen maa. Ruotsia puhutaan vain rannikolla, eikä sielläkään joka suunnassa. Media suhtautuu asiaan välinpitämättömästi. RKP:n annetaan argumentoida käyttämällä termejä kuten pakkomatemiikka, mikä oli puolueen entisen puheenjohtajana Carl Haglundin lanseeraus.

On selvää, että pakkoruotsi pitäisi poistaa. Koululaiset voisivat opiskella B-kielenä venäjää, ranskaa, saksaa tai kiinaa, joista olisi hyötyä. Peruskoulussa on rajattu määrä tunteja, jotka pitää käyttää tehokkaasti hyödykseen. RKP käyttää peruskoulun tuntijakoa omien etujensa edistämiseksi. Riittääkö perusteluksi pakkoruotsille se, että ”jos matkustaa Afrikkaan, siellä saattaa olla joku ruotsinkielinen”, kuten RKP:n jo eläköitynyt Elisabeth Rehn sanoi televisiohaastattelussa? Tai että ”ruotsin kieli on portti muihin pohjoismaisiin kieliin?” kuten RKP toistuvasti muistuttaa. Jos kieltenopetusta lähestytään tällaisen ”porttiteorian” kautta, pitäisi venäjän kieli ottaa huomioon. Slaavilaiset kielet ovat lähellä toisiaan. Ukraina ja valkovenäjä ovat melkein sama kuin venäjä. Lähellä ovat myös bulgaria ja makedonia. Puola, tsekki ja slovakia hieman kauempana, mutta näidenkin kielten ymmärtämistä venäjä auttaa. Kuten entisen Jugoslavian kieliäkin. Sitten on useita Neuvostoliittoon kuuluneita maita, joissa venäjällä pärjää, kuten Georgia ja Kazakstan. Voidaan myös ajatella, että Nato-Suomessa Venäjä on mahdollisen hyökkääjän kieli, jota on syytä osata. Tukeeko RKP tätä?

Pakkoruotsi ja Ukraina

Kun nyt (marraskuu 2025) käyn läpi tätä kirjoitusta, Venäjä jatkaa jo vuosia käymäänsä sotaa Ukrainassa. Enää ei venäjää Suomessa opiskella. Rajat on vedetty kiinni, eikä vapaa alueellinen kielivalinta uhkaa pakkoruotsin asemaa. Monet suomenruotsalaiset ovat tästä haltioissaan. Heidän ukrainalaisten kärsimyksestä kumpuava ilonsa ei kestä päivänvaloa, mutta on kuitenkin silmiinpistävää. Onnen ja häpeän tunteet vuorottelevat heidän kasvoillaan.

Sodan juuri alettua muutama surujen ”odini” hyökkäsi innoissaan kimppuuni Turun yöelämässä. He halusivat tietää, mitä aion tehdä, jos Venäjä hyökkää Suomeen? He itse kertoivat olevansa valmiita rintamalle. Sain sen käsityksen, että Venäjän hyökkäys Suomeen olisi mahdollisuus todistaa, että he ovat ihan oikeita suomalaisia. En minä sitä ollut epäillytkään. Tämäkin oli todiste siitä, miten pakkoruotsi pilaa suomenruotsalaisten eetoksen. Se naarmuttaa heidän itsetuntoaan, jota pitää paikata vittuilemalla, uhriutumalla, tai heittäytymällä kopeaksi.

RKP iloitsi Nato-yhteistyöstä Ruotsin kanssa. He miettivät, voisiko sillä perustella pakkoruotsia? RKP:n mielestä suomalaisten vahva ruotsinkielentaito edistäisi yhteisiä maanpuolustustavoitteita Ruotsin kanssa. He kuitenkin unohtavat, että Itämeren alueella on muitakin maita kuin Suomi ja Ruotsi. Jos kommunikointi ruotsalaisten ja suomenruotsalaisten välillä käykin sujuvasti ruotsiksi, ei samaa voida sanoa suomenkielisistä, puhumattakaan balteista tai saksalaisista.

Viro, Latvia ja Liettua olivat osa Neuvostoliittoa. Silloin näiden neuvostotasavaltojen kouluissa oli pakkovenäjä. Tätä nykyä vanhan valloittajan kieltä ei Baltian maiden kouluissa pakollisena lueta. Suomessa RKP näkee asian toisin. Kielipuolueen mielestä ruotsia tulee lukea juuri siksi, että Suomi on joskus ollut osa Ruotsia. Kuten todettua, mikä tahansa peruste kelpaa.

RKP välineellistää maahanmuuttajat

Pakkoruotsi on haitta maahanmuuttajille. Eikö riitä, että he oppivat suomea? Pitäisikö heidän vielä opetella ruotsiakin? Muissa maissa kielivähemmistöt mukautuvat. Suomen hallitus asetti tavoitteekseen, että tulevaisuudessa 5-10% kaikista maahanmuuttajista kotoutetaan ruotsin kielellä. Näin ollen suomenkieliset opiskelevat koulussa ruotsia, jotta he voivat palvella näitä maahanmuuttajia ruotsiksi. Ei ole vaikea hahmottaa, minkä puolueen ehdotus tämä on. Kun maahanmuuttajien määrä matalan syntyvyyden Suomessa lisääntyy, ruotsinkielisten prosentuaalinen määrä väestöstä laskee. RKP haluaa välineellistää maahanmuuttajat omiin poliittisiin tarpeisiinsa.

Folktinget

Vaikka suomenkielisessä mediassa esillä on lähinnä RKP, suomenruotsalaisia edustaa myös Folktinget, eli Suomenruotsalaiset kansankäräjät. Se on julkisrahoitteinen, puoluerajat ylittävä järjestö tai ”poliittinen yhteistyöelin”, jonka tehtävä on valvoa suomenruotsalaisten etuja. Käytännössä Folktinget edistää ruotsinkielen asemaa. Sitä johtaa vuorotellen joku RKP:ssä kannuksensa hankkinut suomenruotsalainen poliitikko.

Folktinget on perustettu jo vuonna 1919, mutta 2003 sen asema tuli lailla säädetyksi. Lisäksi laki varmisti, että Folktingetin pääasiallinen toiminta rahoitetaan valtion budjetista. Tätä rahoitusta täydentävät suomenruotsalaisten säätiöiden projektiavustukset. Folktinget on hyvä esimerkki siitä, miten suomenruotsalaiset juntaavat oman agendansa osaksi yhteiskunnallisia rakenteita. Ruotsinkielisten erityisoikeuksien vaaliminen maksatetaan suomenkielisillä.

Siinä missä RKP ajaa kaksikielisyyttä poliittisena tavoitteena eduskunnassa ja säätiöt tarjoavat taloudellisia resursseja, on Folktinget koko ruotsinkielisen yhteisön edunvalvoja. Se osallistuu lainsäädäntöprosessiin antamalla ministeriöille ja eduskunnan valiokunnille lakiesityksistä lausuntoja, joissa kielelliset oikeudet ovat esillä. Se ylläpitää ja koordinoi tapahtumia, kuten Svenska Dagen - juhla. Sen kautta yksittäinen ruotsinkielinen kansalainen voi valittaa, mikäli hän ei saa lakisääteisiä palvelujaan omalla äidinkielellään, eli ruotsiksi.

Kansalliskielten yhdenvertaisen kohtelun periaate on Folktingetin lähtökohta. Asiassa on se ongelma, että jos ruotsinkielen asema on täysin yhtenäinen suomenkielen kanssa, on sen asema itse asiassa huomattavasti suomenkieltä parempi, sillä ruotsinkielisiä on noin viisi miljoona ihmistä vähemmän kuin suomenkielisiä. Yhdenvertaisuus vaatii suhteellisesti enemmän resursseja ruotsille. Eikä tätä yhdenvertaisuutta tavoitella ruotsinkielisten omin voimin, vaan suomenkielisten koulutus halutaan valjastaa palvelemaan ruotsinkielisten etuja. Folktingetin tehtävä on siis valvoa, että suomenruotsalaisilla on omat instituutionsa ja oppilaitoksensa, mutta myös, että suomenkieliset opiskelevat ruotsia kyetäkseen täydentämään suomenruotsalaisten palveluvalikoimaa ruotsiksi.

Perustuslain 17. pykälän mukainen kansalliskielen asema on se kultainen tiketti, jota Folktinget heiluttelee saadakseen haluamansa. Käytännössä tämä ei onnistu, sillä suomenkieliset eivät osaa ruotsia tarpeeksi hyvin. Näin ollen esimerkiksi ruotsia taitavia poliiseja varten tarvitaan Folktingetin mukaan oma koulutusyksikkönsä. Tämä edustaa suomenruotsalaista ajatusta, jossa heillä on myös omat ruotsinkieliset koulutuslaitoksensa. Ruotsia osaamattomien suomenkielisten tulisi muistaa ainakin tervehtiä parempaa väkeä ruotsiksi. Tällä tavoin Folktingetin ajama surullisen kuuluisa kansalliskielistrategia suomenkielistä ohjeistaa.

Vuoden 2025 julkilausumassaan Folktinget linjaa tavoitteekseen, että

”kielelliset oikeudet toteutuvat viranomaisen aloitteesta yksilön niitä erikseen pyytämättä”. On vaikea ymmärtää Folktingetin julkeutta pyytää mahdotonta. Jos ruotsi ei suju, se ei suju pyytämällä tai pyytämättä.

Kaksikielisyys-säätiö ja vaalirahoitus

Suomenruotsalainen valta ei näy niinkään yksittäisten henkilöiden kuin institutionaalisten rakenteiden kautta. Säätiöt ja rahastot rahoittavat koulutusta, kulttuuria, tutkimusta ja mediaa. Näiden säätiöiden päätökset vaikuttavat siihen, millaisia teemoja pidetään suomenruotsalaisuuden kannalta keskeisinä ja millaisia hankkeita tuetaan pitkällä aikavälillä. Säätiöity raha ei ole täysin verovapaata, mutta se on merkittävästi kevyemmin verotettua kuin yksityinen omaisuus.

Vaalirahoitusta kanavoidaan Stiftelsen för det tvåspråkiga Finland - säätiön kautta tukemaan kaksikielisyyttä edistävää politiikkaa. Vaalirahaa jaetaan siis muillekin kuin RKP:lle. Vuoden 2023 eduskuntavaaleissa noin kolmasosa jaetusta reilusta puolesta miljoonasta eurosta meni RKP:n ulkopuolisille ehdokkaille. Säätiö edellyttää, että vaalirahaa siltä saaneet ehdokkaat sitoutuvat edistämään ruotsin kieltä ja kaksikielisyyttä. Kaksikielisyys-säätiö siis ostaa ehdokkaat omiin tarpeisiinsa.

Vuoden 2023 eduskuntavaaleissa läpi päässeistä ehdokkaista kaksikielisyys-säätiön tukea saivat esimerkiksi SDP:stä Ilmari Nurminen, Timo Harakka, Nasima Razmyar ja Antti Rinne. Kokoomuksesta Petteri Orpo, Elina Valtonen, Sari Multala, Sanni Grahn-Laasonen ja Saara-Sofia Siren. Keskustasta Annika Saarikko, Katri Kulmuni ja Antti Kaikkonen. Vihreistä Maria Ohisalo, Fatim Diarra ja Pekka Haavisto. Vasemmistoliitosta Li Andersson ja Veronika Honkasalo.

Summat olivat joko 2000 tai 3000 euroa. Olisi outoa, että näin pienellä panostuksella voidaan ostaa poliitikon mielipide neljäksi vuodeksi eteenpäin. Lahjoittajat eivät kuitenkaan tue sellaisia ehdokkaita, jotka häilyvät kielipoliittisissa mielipiteissään. Rahaa annetaan niille, joiden mielipide on jo valmiiksi RKP-myönteinen. Sillä ei suoranaisesti osteta tukea, vaan vahvistetaan jo olemassa olevaa liittolaisuutta ja valtasuhdetta.

RKP:n ja sitä tukevien tahojen valta on Suomen politiikan kentällä suurempi kuin sen noin viiden prosentin kannatuslukema. Yksittäinen poliitikko on joko RKP:n taskussa tai pakkoruotsia vastaan. Välimuotoja ei juurikaan ole, sillä RKP ei suostu käymään asiasta keskustelua, vaan pyrkii tuhoamaan ”kaksikielisyyttä” kyseenalaistavat tahot. Kuten todettua, RKP ei halua debattia pakkoruotsista, virkamiesruotsista tai kaksikielisyydestä, koska sillä ei ole yhtäkään pätevää argumenttia politiikkansa puolesta. Siksi RKP ja sen taustavoimat turvautuvat lahjontaan, kiristykseen, halventamiseen ja väkivaltaan. Jopa murhayrityksiin.

Säätiörahoituksen hämärä verkosto

Ruotsin kielen asemaa koskevaa keskustelua on vaikea ymmärtää tarkastelematta taloudellista ja institutionaalista rakennetta, joka sitä tukee. Kyse ei ole vain kielestä tai opetuksesta, vaan laajemmasta kokonaisuudesta, jossa säätiöt, järjestöt ja poliittinen toiminta kietoutuvat toisiinsa. Tämä kokonaisuus on laillinen ja pitkälti avoin, mutta myös monimutkainen tavalla, joka tekee kriittisestä tarkastelusta hankalaa.

Suomenruotsalaisia säätiöitä on useita. Keskeisessä asemassa on Svenska Kulturfonden. Yli miljardin euron taseellaan se on yksi Suomen varakkaimmista säätiöistä. Kulturfonden jakaa vuosittain huomattavia summia apurahoina ja avustuksina kulttuuriin, koulutukseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan. Rahaston strateginen tehtävä on ruotsinkielisen väestön ja ruotsin kielen aseman vahvistaminen Suomessa. Toiminta on avointa, mutta sen yhteiskunnallista vaikutusta ei voi sivuuttaa.

Svenska Kulturfondenin rahoitus ulottuu koko ruotsinkielisen Suomen institutionaaliseen kenttään. Apurahoja myönnetään taiteilijoille, tutkijoille ja opiskelijoille, mutta myös järjestöille, oppilaitoksille ja pysyville toimintarakenteille. Kyse ei ole yksittäisistä projekteista, vaan jatkuvasta ja laaja-alaisesta tukijärjestelmästä.

Rahaston toiminta jakautuu karkeasti kahteen ulottuvuuteen. Ensimmäinen on kulttuurinen ja sivistyksellinen rahoitus: taide, tutkimus, nuorisotoiminta, koulutus ja yhteisölliset hankkeet. Näihin kuuluvat esimerkiksi lasten ja nuorten taidekasvatusta tukevat SKAPA-ohjelmat, nuorille suunnatut Impuls-apurahat sekä laajat kulttuuri- ja kieliprojektit, kuten Hallå!-ohjelmakokonaisuus. Onhan kielipropagandan iskostaminen hyvä aloittaa jo nuorella iällä.

Toinen ulottuvuus on poliittisesti merkityksellisempi, vaikka sitä ei sellaisenaan esitetäkään. Säätiörahoitus sitoo tutkijoita ja kulttuurialan toimijoita osaksi kaksikielisyys-agendaa. Kun merkittävä osa rahoituksesta tulee toimijoilta, joiden strateginen tavoite on ruotsin kielen aseman vahvistaminen, syntyy lojaalisuussuhde. Kyse ei ole suorasta ohjauksesta, vaan rakenteesta, jossa järjestelmää ei käytännössä voi kyseenalaistaa sen sisältä käsin. Kriittiset näkökulmat loistavat poissaolollaan. Ruotsinkielen asemaa koskeva politiikka näyttäytyy luonnollisena ja lähes kiistattomana, vaikka sen yhteiskunnallinen hyväksyttävyys olisi huomattavasti ristiriitaisempi.

Kun säätiö rahoittaa järjestelmällisesti kielihankkeita, opettajaverkostoja, asennevaikuttamista ja ruotsinkielen asemaa vahvistavia rakenteita, se osallistuu suoraan kielipoliittiseen vaikuttamiseen. Kyse ei ole vain kulttuurin tukemisesta, vaan siitä, miten kieli sidotaan osaksi yhteiskunnan päätöksentekoa ja pysyviä rakenteita.

Kulttuurin ja politiikan välinen raja muuttuu tarkoituksella epätarkaksi. Ruotsinkielen asemaa edistävä toiminta esitetään vuoropuheluna,

identiteettityönä tai yhteiskunnallisena ymmärryksenä. Samalla sen poliittinen luonne jää taka-alalle. Tietyt lähtökohdat, kuten kaksikielisyyden koskemattomuus, muuttuvat itsestään selviksi, eikä niitä enää käsitellä poliittisina valintoina.

Poliittinen ulottuvuus tulee näkyväksi erityisesti Stiftelsen för det tvåspråkiga Finland -säätiön kautta. Säätiö perustettiin RKP:n entisten puheenjohtajien toimesta, ja sen tehtävä on avoimesti tukea poliittista toimintaa, joka edistää Suomen kaksikielisyyttä. Käytännössä tämä tarkoittaa rahoituksen kanavoimista RKP:lle puolueen kannatusyhdistysten kautta.

Rakenteellisesti järjestely on harkitun monipolvinen. Säätiö saa varoja muun muassa muilta säätiöiltä, joista keskeisin on Svenska Kulturfonden. Raha kulkee usean portaan kautta ennen kuin se päättyy poliittiseen toimintaan. Järjestely on laillinen, mutta moniporrasteinen rakenne hämärtää kokonaiskuvaa ja etäännyttää rahoituksen alkuperän sen poliittisesta käytöstä.

Tämän rinnalla toimii epävirallisempi mutta tehokas yhteistyöverkosto. Folktinget, RKP, keskeiset säätiöt ja yksittäiset vaikutusvaltaiset suomenruotsalaiset toimijat toimivat tiiviissä yhteydessä toisiinsa. Yhteinen tavoite on varmistaa, että ruotsinkieliltä edistävää toimintaa saa mahdollisimman paljon julkista rahoitusta valtion ja kuntien budjeteista. Kun tämä perusrahoitus on varmistettu, sitä täydennetään säätiövaroilla.

Julkinen ja yksityinen rahoitus eivät siis kilpaile keskenään, vaan täydentävät toisiaan. Valtionrahoitus luo pysyvät rakenteet, säätiörahoitus antaa niille liikkumavaraa ja jatkuvuutta. Näin syntyy järjestelmä, jossa ruotsinkielisen asemaa tukevat hankkeet ovat lähes aina turvattuja rahoituksen osalta, riippumatta siitä, miten laajaa yhteiskunnallista kannatusta ne nauttivat.

Äänestäjän näkökulmasta kokonaisuus on vaikeasti hahmotettava. On hankalaa erottaa, missä kohtaa kulttuurinen tukeminen muuttuu poliittiseksi vaikuttamiseksi ja kuinka suuri osa ruotsinkielisen asemaa koskevasta toiminnasta rahoitetaan suoraan tai epäsuorasti säätiöverkoston kautta.

RKP:n edustajat ovat korostaneet, ettei järjestelmässä ole mitään hämärää ja että kyse on "omasta rahasta". Ei kai tule kenellekään yllätyksenä, että suomenruotsalainen säätiö tukee suomenruotsalaista kulttuuria. Ja sitä kulttuuria tukee suomenruotsalainen politiikka. Verottajan silmissä ruotsinkielisen kulttuurin rahoittaminen on ilmeisesti "yleishyödyllistä", koska se tukee monimuotoisuutta ja palvelee perustuslaillista kaksikielisyyttä. Koska vain pieni osa säätiörahoista menee suoraan RKP:lle, säilyttää säätiö yleishyödyllisyytensä ja sitä kautta verovapautensa.

Svenska Kulturfondenin, Stiftelsen för det tvåspråkiga Finlandin ja muiden keskeisten toimijoiden hallituksissa on elinkeino- ja kulttuurielämän vaikuttajia, sekä myös aivan peruskansalaisia. Aiemmin hallitukseen koottiin merkittäviä vaikuttajia, mutta tätä nykyä ne koostuvat enimmäkseen ns. taviksista. Kuitenkaan sillä ketkä istuvat säätiöiden hallituksissa ei ole

merkitystä. Niissä toteutetaan vakiintunutta järjestelmää, jossa tietyt päämäärät ovat itsestään selviä. RKP nimittää nämä luottamushenkilöt, mikä takaa uskollisuuden järjestelmälle. Suurta valtaa suomenruotsalaisessa säätiö-maailmassa käyttävät myös henkilöt, joiden ei ole tarpeen olla muodollisesti päätöksenteossa mukana. Kulissien takana he saavat äänensä kuuluviin, vaikka tuskin ottavat kantaa yksittäisiin tukipäätöksiin.

Kokonaisuutena säätiöiden, järjestöjen ja poliittisten toimijoiden verkosto muodostaa vahvan ja pitkäjänteisen tukirakenteen ruotsin kielen asemalle Suomessa. Se on tehokas ja vakiintunut. Samalla se tekee pakkoruotsi-keskustelusta epäsymmetristä: toista näkökulmaa tukee laaja rahoitus- ja vaikutusverkosto, toista lähinnä hajanaiset kriittiset äänet. Suomenruotsalaisia instansseja ei välttämättä voi moittia siitä, että he ajavat omaa asiaansa, mutta yhteiskunnallista vallankäyttöä voi aina tarkastella kriittisesti.

Hanasaari: yhteistyön nimissä rakennettu asetelma

Hanasaaren ruotsalais-suomalainen kulttuurikeskus Espoossa esittäytyy Suomen ja Ruotsin välisen yhteistyön edistäjänä. Käytännössä se toimii keskeisenä solmukohtana verkostolle, jonka ensisijainen tehtävä on ruotsin kielen aseman vahvistaminen suomalaisessa koulutus- ja kulttuuripolitiikassa.

Hanasaari - Hanaholmen esitetään usein neutraalina kohtaamispaikkana, jossa Suomi ja Ruotsi käyvät vuoropuhelua kulttuurista, koulutuksesta ja yhteiskunnasta. Tämä on vain osittain totta. Hanasaari ei ole pelkkä arena, vaan myös aktiivinen toimija, joka valitsee aiheet, näkökulmat ja verkostot, joiden kautta yhteistyötä tehdään. Näillä valinnoilla on seurauksia.

Keskuksen taustalla vaikuttaa Suomalais-ruotsalainen kulttuurirahasto, ja kiinteistö on Suomen valtion omistama. Toiminta rahoitetaan merkittävältä osin julkisin varoin ja lisäksi ruotsinkielisten säätiöiden tuella. Tämä jo itsessään tekee Hanasaaren toiminnasta poliittisesti ja yhteiskunnallisesti relevanttia. Kyse ei ole yksityisestä kulttuuritalosta, vaan instituutiosta, jolla on mandaatti vaikuttaa. Hanasaaren kautta suomenruotsalaiset pääsevät toimimaan valtiollisella tasolla ilman varsinaista poliittista kytkentää. Kun poliittinen tai muu vaikuttaja kutsutaan Hanasaareen vieraaksi, ohjaa se väkisin hänen käytöstään. Onhan tiedossa, että suomenruotsalaiset kokevat pakkoruotsin vastustajan vihamieliseksi ja heitä väheksyväksi. On vaivattomampaa olla suomenruotsalaisille mieliksi.

Hanasaaressa järjestetään vuosittain yli 100 tapahtumaa: seminaareja, koulutuksia ja taidenäyttelyjä. Osa niistä käsittelee yleisiä teemoja, kuten turvallisuuspolitiikkaa, kulttuurijohtamista tai pohjoismaista yhteistyötä. Mutta keskeisimmät ja pitkäkestoisimmat hankkeet liittyvät koulutukseen ja identiteettiin, erityisesti ruotsin kielen asemaan Suomessa. Niissä ruotsin merkitystä korostetaan toistuvasti ja määrätietoisesti. Svenska Nu - verkosto on tästä näkyvin esimerkki. Se on toiminut yli 15 vuotta suomenkielisissä kouluissa ja tavoittaa vuosittain kymmeniä tuhansia oppilaita. Työpajat ja kulttuuritapahtumat on paketoitu elämyksellisiksi, mutta niiden perusviesti

on selvä: ruotsin kielen asemaa ei pidä kyseenalaistaa. Varsinainen ongelma, eli heikko motivaatio, ohitetaan. Selitykset haetaan asenteista, rakenteista ja mielikuvista.

Samaa asetelmaa vahvistaa Kielisaareke-hanke, jossa ruotsinkielistä opetusta pyritään juurruttamaan suomenkielisiin kuntiin. Kunnille tarjotaan verkostoja ja resursseja, joilla ruotsin opetusta juurrutetaan alueille, joissa sille ei ole luontaista kysyntää. Paikalliset kielitarpeet jäävät toissijaisiksi valtakunnallisen kielipoliittisen tavoitteen rinnalla.

Erityistä huomiota ansaitsee ruotsinopettajien tukeminen. Suomalais-ruotsalainen kulttuurirahasto ja Svenska kulturfonden rahoittavat hankkeita, joissa ruotsinopettajia koulutetaan, palkitaan ja nostetaan esiin esikuvina. Näihin hankkeisiin on kytkeytynyt myös Okka-säätiö yhteistyöhankkeiden kautta. Kun tällainen toiminta saa suoraa tai epäsuoraa julkista rahoitusta, on perusteltua kysyä, miksi juuri ruotsinopettajia täytyy tukea näin järjestelmällisesti?

Jos jonkin oppiaineen opiskelumotivaatio vaatii jatkuvaa erillisrahoitusta, kampanjoita ja palkitsemisjärjestelmiä, eikö se itsessään kerro ongelmasta? Sen sijaan, että kysyttäisiin, onko ruotsin opiskelusta suomenkieliselle nuorelle todellista hyötyä, huomio siirretään rakenteisiin, asenteisiin ja mielikuviin. Vastuu sysätään oppilaille ja yhteiskunnalle, ei itse aineelle.

RKP, Folktinget ja muut suomenruotsalaiset toimijat pyrkivät systemaattisesti muuttamaan kielikeskustelun arvopohjaiseksi. Ruotsin opiskelua ei heidän mukaansa vastusteta siksi, että se koetaan hyödyttömäksi, vaan siksi, että suomalaisilla on ”vääriä asenteita”. Ruotsin opiskelun kritiikki esitetään suvaitsemattomuutena tai historiallisten velvoitteiden unohtamisena.

Usein vastaväitteeksi nostetaan se, että ruotsinkielisten on opiskeltava suomea. Argumentti esitetään vastavuoroisuutena, mutta se sivuuttaa kielten erilaisen aseman. Suomen ja ruotsin opiskelutilanteet eivät ole symmetrisiä: toinen on enemmistön kieli ja yhteiskunnan pääasiallinen toimintakieli, toinen alueellisesti ja käyttöympäristöltään rajatumpi. Tästä huolimatta niitä käsitellään poliittisessa keskustelussa ikään kuin ne olisivat keskenään suoraan vertailukelpoisia. Mutta ruotsi ja suomi eivät ole maantieteellisesti, demografisesti tai käytännöllisesti samalla viivalla, varsinkaan kun ruotsin käyttö keskittyy Pohjanmaalle ja etelärannikolle. Se, että tämän kaltainen itsestäänselvyys pitää erikseen käydä läpi, kertoo kaiken oleellisen ruotsinkielisten asenteesta kielikeskustelua kohtaan.

Hanasaaren kulttuurikeskus ei ole pelkkä yhteistyön näyttämö, vaan osa laajempaa järjestelmää, jossa kieli, identiteetti ja valta kietoutuvat toisiinsa. Kun tätä kokonaisuutta esitellään, mukaan mahtuvat myös symboliset eleet, kuten Ruotsin kuninkaallisten vierailujen näkyvä esiin nostaminen keskuksen viestinnässä. Tämä kertoo omalla tavallaan siitä, millaista arvovaltaa yhteistyössä pidetään merkityksellisenä. Kun toiminta rahoitetaan julkisin varoin ja sitä perustellaan koko yhteiskunnan edulla, on kohtuullista vaatia avointa keskustelua myös sen taustalla olevista oletuksista. Peittääkö suomalais-ruotsalainen yhteistyö alleen kysymyksiä, joita ei haluta kysyä?

Hanasaaren kulttuurikeskus, sitä ympäröivät säätiöt ja poliittiset toimijat muodostavat tiiviin verkoston, jossa ruotsin kielen asemaa vahvistetaan monikanavaisesti ja runsaalla julkisella rahoituksella. Samalla vältellään peruskysymystä: miksi ruotsin opiskelu ei kiinnosta suomenkielisiä nuoria?

Ruotsinkielinen media Suomessa

Media muodostaa yhden keskeisen vallan tason. Ruotsinkielisten mediatalojen päätoimittajat, vastaavat päätoimittajat ja omistajarakenteet määrittävät julkisen keskustelun painotuksia. Kyse ei ole suorasta poliittisesta ohjauksesta, vaan siitä millaisia näkökulmia normalisoidaan ja mitkä jäävät marginaaliin. Tämä vaikuttaa suoraan siihen, miten kielipolitiikkaa, mukaan lukien pakkoruotsi, käsitellään julkisessa keskustelussa.

Suomenruotsalainen media on oma, selkeästi eriytynyt kenttensä suomalaisessa mediakentässä. Keskeisiä toimijoita ovat sanomalehdet, kuten Hufvudstadsbladet, Vasabladet ja Åbo Underrättelser, sekä Svenska Yle, joka tuottaa radio- ja televisiolähetyskiä ruotsiksi. Äidinkieleltään suomenkielinen toimittaja on näissä medioissa harvinaisuus. Hallitsevia teemoja ovat kaksikielisyys, kulttuuriperintö, yhteisöllisyys ja kielipolitiikka. Naapurimaa Ruotsin asioita puidaan tarkasti päivittäisellä tasolla. Pohjanmaan rannikolla myös katsotaan Ruotsin televisiota ja kuunnellaan ruotsalaisia radiokanavia.

Suomenruotsalaisen median suhde RKP:hen on epäsuora mutta merkittävä. Puolueen politiikasta raportoidaan myönteisessä valossa, korostaen kaksikielisyyden turvaamista ja pakkoruotsin merkitystä, mutta pyrkien myös säilyttämään journalistinen riippumattomuus. Suhtautuminen Perussuomalaisiin on jokseenkin penseää. Pakkoruotsia kritisoivat nähdään ruotsinkielisiä alentavina. Ajatuksena selkeästi on, että yhteinen vihollinen yhdistää suomenruotsalaista yhteisöä. Olihan allekirjoittaneestakin kuvia jokaisessa ruotsinkielisessä sanomalehdessä, muka aivan sattumalta.

Suurin ruotsinkielinen sanomalehti on Hufvudstadsbladet eli HBL. Se käyttää selkeää strategista viestintää ruotsinkielisten kielellisistä oikeuksista, jotka toteutuvat (tai toteutuisivat) siten, että suomenkieliset puhuvat ruotsia. Ruotsinkielisten kielelliset oikeudet ovat Hufvudstadsbladetille samaan aikaan sekä lähtökohta että tavoite. Asia paalutetaan itsestäänselvyytensä, jota täytyy kuitenkin alati käsitellä. Käytännössähän Suomessa ei ruotsia osata kuin ruotsinkielisillä alueilla. Ruotsintaitoa kuitenkin vaaditaan vetoamalla kielilakiin ja perustuslakiin. HBL on tämän agendan ajamisessa aktiivinen, ja siinä mielessä hyvin poliittinen media.

Verrattuna suomenkieliseen, suomenruotsalainen mediakenttä on pienempi, tiiviimpi ja keskittyy kielivähemmistön erityiskysymyksiin. Sanomalehdet ja Svenska Ylen radiokanava Vegan viisi paikallistoimitusta tarjoavat syvällisempää alueellista sisältöä. X3M on valtakunnallinen radiokanava nuorempaan makuun. Yle Teema & Fem televisiossa ylläpitää valtakunnallista näkyvyyttä.

Yle Teema - televisiokanava yhdistettiin vuonna 2017 ruotsinkielisen Femkanavan kanssa. Käytännössä ruotsinkieliset kaappasivat suosittu Teemakanavan itselleen. Kyse ei ollut säästöistä, vaan ilmiselvistä halusta tuputtaa ruotsinkielistä sisältöä suomenkielisille. Radion puolella tämä ei onnistu, mutta televisiossa tekstitys tekee ruotsinkielisen ohjelman katsottavaksi suomenkielisille. Myös ruotsalaisen SVT:n ohjelmia esitetään suomeksi tekstitettynä agendan edistämiseksi.

Svenska Yle rahoitetaan samasta julkisesta tuesta kuin Ylen suomenkieliset kanavat, mikä herättää kysymyksen resurssien tehokkuudesta. Ei ole perusteltua ylläpitää kahta valtakunnallista ruotsinkielistä radiokanavaa ja yhtä televisio-kanavaa, kun suomenkielisiä radiokanavia on kolme ja televisiokanavia kaksi.

Yhteenvetona suomenruotsalainen media on tiiviisti yhteisönsä sisällä, painottaa vähemmistökyseksiä ja kielen merkitystä, ja sen suhde RKP:hen sekä pakkoruotsiin on näkyvä. Vaikka RKP:n päääänenkannattajia ovat kaikki ruotsinkieliset sanomalehdet, myös ainakin Helsingin Sanomat ja Turun Sanomat ovat hyvin RKP-myönteisiä lehtiä.

Vasemmistoliitto ja pakkoruotsi

Kaikki suomenruotsalaiset poliitikot eivät kuulu RKP:hen. Esimerkiksi Vasemmistoliitossa on Li Anderssonin lisäksi ollut toinenkin suomenruotsalainen puheenjohtaja, jo edesmennyt Claes Andersson (ei samaa sukua). Mutta jokainen suomenruotsalainen poliitikko edustaa myös RKP:tä. He ovat vain naamioituneet vasemmistolaisiksi, vihreiksi, demareiksi tai porvareiksi.

Täytyy myös muistaa, että kolme viimeistä opetusministeriä ovat olleet suomenruotsalaisia. Ei ole sattumaa, että Li Andersson on toiminut kahteen otteeseen opetusministerinä. Nykyinen opetusministeri on RKP:n Anders Adlercreutz. Li Anderssonin mielestä ruotsinopetus voitaisiin aloittaa jo alakoulussa. Tämä siksi, että nuoret oppilaat eivät ole hänen mielestään vielä ehtineet kehittää ruotsia kohtaan vihamielistä asennetta:

"Ihmiset oppivat nuorimpina helpommin vieraita kieliä ja asenteet eivät ole vielä muodostuneet niin jyrkän kielteiseksi kuin yläasteella", Andersson kirjoitti omassa blogissaan.

Anderssonin mielestä alakoululaiset omaavat siis paremman arvostelukyvyn kuin yläkoululaiset. On kuitenkin normaalia kehitystä, että mitä vanhemmaksi tullaan, sitä enemmän vastustetaan pakkoruotsia. Se on luonnollista. Andersson ajaa pakkoruotsituksensa kanssa samanlaista aivopesua kuin Turkin presidentti Recep Tayyip Erdogan, joka haluaisi nuorten saavan uskonnollista opetusta jo 3-vuotiaina. Ja minkä vuoksi Vasemmistoliitto ajaa ruotsinkielisten erityisasemaa? Eikö puolueen tulisi olla vähäosaisten asialla?

Myöhemmin Kansan Uutisten artikkelissa ”Vasemmistossa eripuraa

pakkoruotsista” Andersson tarkensi väitteitään:

”Ei kaksikielisyys tarkoita sitä, että kaikki Suomessa osaisivat sujuvasti kommunikoida molemmilla kotimaisilla. Se tarkoittaa sitä, että tiedät kielestä jotain, osaat muutamia fraaseja ja olet tutustunut siihen. Kouluopetus antaa perusteita itseopiskelulle.”

Onko siis niin, että ruotsia opiskellaan ala-asteelta lähtien aina korkeakouluihin saakka, mutta sen tarkoituksena ei ole muuta kuin antaa perusteita itseopiskelulle? Samassa Kansan Uutisten artikkelissa haastatellaan Vasemmistoliiton kansanedustaja Anna Kontulaa. Hän sanoo selvästi, että ei kannata pakkoruotsia:

”Kansainvälistyvässä maailmassa on iso ongelma, että pakkoruotsi kaventaa suomalaisten kieliosaamista. Lisäksi ei ole perusteltua, että myös alueilla, joilla ei ruotsinkielisiä ole mutta kylläkin muita kielivähemmistöjä, täytyy niilläkin lukea ruotsia.”

Artikkeli on vuodelta 2013. Voi kysyä, miksi en etsi uudempaa kirjoitustani varten uudempaa lähdemateriaalia? Sitä on kuitenkin vaikea löytää, sillä julkinen keskustelu pakkoruotsista on hiljentynyt. Vuosina 2010 - 2013 debattia oli huomattavasti enemmän.

Kokoomus ja RKP

Kokoomuksen vuoden 2010 puoluekokous äänesti selvästi pakkoruotsia vastaan. Silti puoluejohto, etunenässä Jyrki Katainen ja Kimmo Sasi, käveli äänestystuloksen yli. Viesti oli selvä: puolueen linjaa määrää johto, ei jäsenistö. Edesmennyt Kimmo Sasi oli tunnettu svekomaani, joka toimi mm. Hanasaaren ruotsalais-suomalaisen kulttuurikeskuksen johtokunnan puheenjohtajana ja suomenruotsalaisten kansankäräjien varapuheenjohtajana.

Vuoden 2012 puoluekokouksessa tilanne toistui. Kokoomusnuoret ajoivat ruotsin muuttamista valinnaiseksi, mutta puoluejohto torjui aloitteen. Jyrki Katainen puolusti pakkoruotsia ja teki julkisesti selväksi, ettei puolue aio muuttaa linjaansa. Asiasta äänestettiin. Puoluejohto varmisteli äänestyksen lopputulosta keräämällä mahdollisimman paljon ruotsia kannattavia äänestäjiä saliin. Näin Kokoomus äänesti selkeästi pakkoruotsin puolesta.

Eduskuntavaalien 2011 hallitusneuvotteluita leimasi poikkeuksellinen asetelma: vaalien ylivoimaisesti suurin nousija, Perussuomalaiset, jätettiin sivuun. Virallisesti kyse oli EU-politiikasta, sillä PS vastusti EU:n tukipaketteja. RKP taas nousi osaksi Jyrki Kataisen ns. sixpack-hallitusta. Katainen ja RKP:n Stefan Wallin tulivat keskenään hyvin toimeen ja tekivät kielipolitiikkaa yksissä tuumin. Kielikysymys saatiin pidettyä poissa neuvottelupöydältä ja hallitusohjelmasta. Pakkoruotsi ja kielipolitiikka säilyivät koskemattomina, ja Perussuomalaisen nousu torjuttiin jo lähtöviivalla.

Pääministerin tehtävät 2014 hermopaineen vuoksi jättänyt Katainen piti

kokouksen ainoan puheenvuoronsa julistamalla: ”Mikä on sellainen vahva kansakunta, jossa ihmiset eivät edes yritä ymmärtää toisiaan?” Itse hän ei juurikaan ruotsia osaa. Kataisen tilalle Kokoomuksen puheenjohtajaksi ja sitä kautta pääministeriksi nousi suomenruotsalainen Alexander Stubb. Näin RKP sai kuin saikin oman miehensä pääministeriksi. Olihan Stubb ennen vuoden 2004 eurovaaliehdokkuuttaan puntaroinut RKP:n ja Kokoomuksen välillä, mutta päättänyt jälkimmäiseen Ben Zyskowiczin suostuttelemana.

Sipilän hallitus ja Perussuomalaiset

Vuoden 2015 vaalien jälkeen Keskustan Juha Sipilä muodosti hallituksen Keskustan, Kokoomuksen ja Perussuomalaisten voimin. RKP jäi hallituksen ulkopuolelle. Opetusministerin salkku meni Kokoomukselle, eikä Perussuomalaisille, joka keskittyi enemmän maahanmuutto- kuin kielipolitiikkaan.

Vuoden 2017 puoluekokouksen myötä Perussuomalaisten johtoon nousi Jussi Halla-Aho. Sipilä ja Kokoomuksen Petteri Orpo eivät halunneet tehdä hallitusyhteistyötä Halla-Ahon johtaman PS:n kanssa, vaikka tämä sanoi sitoutuvansa hallituksen tavoitteisiin. Sipilän ja Orpon mukaan kyse ei ollut hallitusohjelmasta, vaan ”arvoista ja periaatteista”.

Pysyäkseen hallituksessa, Perussuomalaiset hajosi kahdeksi puolueeksi. Uusi ryhmä, nimeltään Sininen tulevaisuus, jatkoi hallituksessa. Tätä hyvin erikoista ratkaisua kritisoitiin silloin ja se nähtiin alkuna PS:n tuholle. Hallituspoliittinen valta keskittyi periaatteiden, ei kannatuslukujen, perusteella. RKP hieroi taustalla käsiään yhteen.

Suomalainen monipuoluejärjestelmä mahdollistaa monia eri vaihtoehtoja muodostaa hallitus. Tämä on ollut hyvä asia RKP:lle. Se ottaa mielellään kantaa eri asioihin, mutta mukautuu mihin tahansa, kunhan ruotsinkielen asemaan ei kosketa. Vuonna 2023 Perussuomalaiset ja RKP mahtuivat samaan hallitukseen. PS jousti kielipolitiikassa ja RKP kaikessa muussa.

Perussuomalaiset on joka tapauksessa ainoa puolue, joka vastustaa näkyvästi pakkoruotsia. Jos pohditaan sellaista hallituskoalitiota, jossa Perussuomalaiset on mukana mutta RKP ei, tulee kysymykseen lähinnä porvarihallitus, joka koostuisi PS:n lisäksi Kokoomuksesta ja Keskustasta. Kun tämä on tiedossa, voidaan RKP:n olettaa tulevaisuudessa lisäävän valtaansa näiden kahden puolueen sisällä. Tämä onnistuu siten, että suomenruotsalaiset henkilöt hakeutuvat niiden ehdokkaiksi. Toinen vaikuttamiskeino on ”pehmeä suostuttelu” eri muodoissaan. Sitten tulee lahjonta. Epämieluisaksi koettu poliittinen toimija voidaan myös manipuloida toimimaan itselleen epäedullisella tavalla, tai muuten leimata. Lopulta kuvaan tulevat kiristäminen ja suoranainen uhkailu, joista molemmat kuuluvat RKP:n repertuaariin.

Vihreä liitto ja RKP

Vihreiden suhde ruotsinkieleen on pitkään ollut myönteinen ja linjassa RKP:n kielipoliittisten tavoitteiden kanssa. Vihreät korostavat perusoikeuksia, vähemmistönsuojelua ja monikielisyyttä, ja ruotsinkieli asemoituu tässä ajattelussa osaksi sosiaalista liberalismia. Käytännössä tämä on tarkoittanut sitä, että Vihreä liitto on useissa kielipoliittisissa kysymyksissä asettunut tukemaan ruotsinkielen vahvaa asemaa ilman mainittavaa sisäistä keskustelua kustannuksista tai alueellisista eroista.

Vihreille suomenruotsalaisuus näyttäytyy suojeltavana kulttuurisena vähemmistönä, ei poliittisena valtarakenteena. Tämä näkökulma selittää, miksi puolue suhtautuu kriittisesti pakkoruotsin vastustajiin mutta harvemmin tarkastelee ruotsinkielisten instituutioiden asemaa vallankäytön näkökulmasta. Kieli nähdään identiteetikysymyksenä, ei resurssi- tai valtakysymyksenä, mikä rajaa keskustelua ja kaventaa vaihtoehtoja kielipolitiikan uudelleenarviointiin.

SDP - FSD

Suomen sosiaalidemokraattinen puolue on perinteisesti ollut rähmällään RKP:n suuntaan, mutta puolueen sisällä on myös kriittisiä ääniä ruotsinkieltä kohtaan. SDP on kuitenkin selkeästi pakkoruotsin säilyttämisen kannalla. Puolueella on jopa oma valtakunnallinen ruotsinkielinen piirijärjestönsä FSD, jolla on toimistot Helsingissä ja Vaasassa.

Ruotsissa sosiaalidemokraatit ovat ylivoimaisesti suurin puolue ja Suomen demarit hakevat mielellään tukea lahden tuolta puolen. Vaikka sosiaalidemokratia on alunperin saksalaista perua, voidaan pohjoismainen hyvinvointivaltio laskea ruotsalaisten sosiaalidemokraattien keksinnöksi. Ruotsalaisuutta liputtava suomenruotsalaisuus sopii siis ainakin pinnallisella tasolla SDP:n arvoihin.

Viime vuosina demarien suhdetta suomenruotsalaisiin on värittänyt ruotsinkielisten äänestäjien avoin kosiskelu puoluesihteerin ja puolueen Pohjanmaan puheenjohtaja Matias Mäkysen toimesta:

”Isot puolueet ovat antaneet RKP:n hoitaa ruotsinkielisten asemaan liittyvät asiat, eikä meidän mielestämme näin tarvitse olla. Myös SDP on kaksikielinen puolue ja suurena puolueena pystymme vielä RKP:tä vahvemmin valvomaan ruotsinkielisten oikeuksia.” (Demokraatti 4.4. 2019)

Tapaus Dragsvik

Puolustusvoimauudistuksen yhteydessä 2012 nähtiin paljastava esimerkki siitä, miten suomenruotsi ohittaa sotilaalliset arviot. Puolustusvoimat oli itse esittänyt Uudenmaan prikaatin siirtämistä Dragsvikista Upinniemeen, mutta

puolustusministeri, RKP:n Stefan Wallin puuttui valmisteluun poliittisella ohjauksella ja varmisti Dragsvikin säilymisen, samalla kun Pohjois-Karjalan prikaati lakkautettiin.

Wallin väitti eduskunnassa ja julkisuudessa, että ratkaisu oli puhtaasti sotilaallinen. Ylen A-studion haastattelussa hän toisaalta sanoi, että kielilaki takaa ruotsinkielisen varuskunnan olemassaolon, vaikka se takaa vain ruotsinkielisen joukko-osaston. Myöhemmin hän viestitti käyttäneensä varuskunta-sanaa vahingossa, ja että tarkoitus oli käyttää sanaa joukko-osasto.

Tapaus aiheutti närää hallituksessa. Valtiovarainministeri, SDP:n Jutta Urpilainen arvosteli Wallinia ärhäkästi ja totesi tämän toimineen epäasiallisesti. Demarit eivät sulattaneet sitä, että varuskuntaratkaisua oli päässyt muokkaamaan käytännössä vain yksi puolue ja yksi ministeri. Suoraa epäluottamusta Wallinille ei kuitenkaan voitu antaa hallituskriisin riskin vuoksi, mikä kertoo omalta osaltaan RKP:n asemasta hallituspolitiikassa. Keskusta ja Perussuomalaiset kritisoivat Dragsvikin erityiskohtelua avoimesti, kun taas Kokoomus ja Vihreät nielivät ratkaisun hallitusrauhan säilyttämiseksi. Pääministeri Jyrki Kataisen mielestä koko asia oli täysin ymmärrettävä. On kuitenkin selvää, että Dragsvik pelastui poliittisin perustein.

Käsittäakseni ruotsinkieliset tarvitsevat oman varuskuntansa, jotta he eivät sekoitu suomenkielisten kanssa. Sekoittuminen ilmeisesti vähentäisi kielivähemmistön yhtenäisyyttä. Joka tapauksessa on selvää, että RKP tekee kielipolitiikkaa maanpuolustuksen kustannuksella.

Kaksi maailmaa

Dragsvik kuvastaa hyvin RKP:n ajatusta siitä, että suomenruotsalaisille on kaksi maailmaa: ruotsin- ja suomenkielinen. Nämä kaksi halutaan pitää erillään.

On omat lastentarhat, koulut, korkeakoulut ja muut. Rikkaat säätiöt, jotka jakavat rahaa vain suomenruotsalaisuutta edistäville hankkeille. On siirtolapuutarhoja, joihin on asiaa vain ruotsinkielisillä. On taloyhtiöitä, joihin suomenkielisiä ei päästetä. Suomen ainoassa täysin ruotsinkielisessä yliopistossa Åbo Akademiassa on sääntöjen mukaan sallittua puhua opetustilanteessa kaikkia muita kieliä paitsi suomea.

Ruotsinkielisillä pitää olla oma maailmansa ja sinne ei suomenkielisiä haluta.

Perustuslaki

Perustuslain mukaan ruotsinkielisen pitää saada samat palvelut kuin suomenkielisen omalla kielellään. Perustuslaissa ei sanota, että suomenkielisen tulee lukea ruotsia. Helpointa on, että ruotsinkieliset järjestävät nämä palvelut omin avuin. Se on luontevin tapa saada palvelut

sujuvalla ruotsinkielellä, eikä se muuten onnistukaan. Suomenruotsalaisilla on oma koulutuspolku esikoulusta yliopiston loppututkintoon asti, ja mahdollisuus kouluttautua ruotsiksi kaikille aloille, joissa valtio tai kunnat tarjoavat palveluja. Jos suomenkielisten ruotsin opinnot perustuvat siihen, että palveluja ei muuten kyetä järjestämään ruotsiksi, tehdään suomalaisista ruotsinkielisten palvelijoita. Miksi suomenkielisten pitäisi alistua tähän?

En usko, etteivätkö suomenruotsalaiset ymmärrä tätä. He ovat vain tottuneet kohtuuttomaan erityisasemaansa ja ottavat sen itsestäänselvyytenä. Kyse on myös RKP:n taustahahmojen halusta kyykyttää suomenkielisiä; heidän ylimielisestä suhtautumisestaan suomenkielisiä kohtaan. RKP:n likainen ydin katsoo, että suomenkieliset ovat heidän alamaisiaan. Tämä ajatus pilaa koko ruotsinkielisen väestön maineen, tuottaessaan mielipahaa suomenkielisille, mikä taas näkyy heidän suhtautumisessaan ruotsinkielisiin, kaivaen ojaa näiden kahden kieliryhmän välille. Ruotsinkieliset sujahtavat mielellään loukatun vähemmistön roolin, mikä harmittaa suomenkielisiä. Suomenkieliset eivät katso tarpeelliseksi lukea ruotsia koulussa, vain päästäkseen palvelemaan ruotsinkielisiä heidän omalla kielellään.

Virkamiesruotsi

Virkamiesruotsi tarkoittaa ruotsin kielen taitoa, joka vaaditaan tietyissä valtionhallinnon ja julkisen sektorin tehtävissä Suomessa. Se ei perustu mihinkään yksittäiseen virkamiesruotsilakiin, vaan useisiin säädöksiin ja käytäntöihin, jotka liittyvät ns. kielitaitovaatimukseen sekä siihen, että Suomessa on kaksi kansalliskieltä.

Virkamiesruotsi on usein pakollinen osa korkeakouluopintoja. Olen itse suorittanut pakollisia ruotsin opintoja osana Turun Ammattikorkeakoulun tutkintoa. En ikinä valmistunut, mutta se ei jäänyt ruotsin kurssista kiinni. AMK:n lakisääteisestä ruotsin kurssista nimittäin pääsivät kaikki läpi, kunhan osallistui tuntiopetukseen. Virallisesti ”Svenska i arbetslivet” -kurssin tarkoitus on harjaannuttaa opiskelijat palvelemaan mahdollisia ruotsinkielisiä asiakkaita. Käytännössä se on tarpeetonta pakkopullaa, joka syö resursseja muulta opetukselta. Luokkamme suomenruotsalainen sai kurssin tuntiopetuksesta vapautuksen. Se alleviivasi koko kurssin ideaa. Suomenkielisen ei tarvi osata ruotsia, mutta hänen on opiskeltava sitä.

Kuinka paljon maahanmuuttajien potentiaalia jää käyttämättä, koska he eivät hallitse ruotsin kieltä? Monissa viroissa hakijan tulee muodollisesti hallita ruotsin kieli. Sitä ei tarvitse osata puhua, mutta testit on läpäistävä. Huonoimpaan asemaan tämä asettaa maahanmuuttajat, joiden pitäisi hallita kaksi kieltä: suomi ja ruotsi. Toisaalta maahanmuuttajien heikkoa tai olematonta ruotsinkielentaitoa katsotaan läpi sormien. Sama pätee toki suomenkielentaitoon. Onhan kielitaidoltaan välttävä lääkäri parempi kuin ei lääkäriä ollenkaan. Nykypäivän kiireinen ja ylityöllistetty terveyskeskuslääkäri on joka tapauksessa lähinnä resepti-automaatti. Potilas etsii etukäteen Internetistä tietoa vaivoistaan, ja lääkäri kirjoittaa reseptin. Mitä muuta kymmenessä minuutissa ehtii tehdä?

Moni suomenruotsalainen haluaisi, että ministeritason poliitikot osaavat vastata kysymyksiin myös ruotsiksi. Vaaleilla valittujen poliitikkojen ei kuitenkaan voida olettaa hallitsevan ruotsin kieltä. Muutenhan ehdokkaaksi päästäkseen pitäisi läpäistä kielitestit. Esimerkiksi pakkoruotsin intohimoinen kannattaja Jyrki Katainen ei pääministerinä kyennyt antamaan lausuntoja ruotsinkieliselle medialle ruotsiksi. Myöskään toinen, ainakin ilmeisesti pakkoruotsia kannattanut, entinen pääministeri Sanna Marin ei osaa ruotsia ja kirjoitti siitä ylioppilaskokeessa abbrobaturin.

Kielelliset oikeudet

Matti Vanhasen hallitus poisti pakollisen ruotsin lukion ylioppilaskokeesta 2005 RKP:n ankarasta vastustuksesta huolimatta. Juha Sipilän hallituksen aikana 2016 osa peruskoulun ruotsinkielen opetuksesta siirrettiin alkavaksi jo ala-asteen 6. luokalla. Antti Rinne alkoi pääministeriksi tultuaan 2019 ajaa pakollista ruotsia takaisin osaksi yo-koetta. Rinne sai kuitenkin pian lähteä, ja hänen tilalleen nousi Sanna Marin, joka tasapainotteli pakkoruotsikantansa kanssa hieman epämääräisellä tavalla. 2021 kuitenkin päätettiin, että keväällä 2022 aletaan selvittää ruotsin kokeen asemaa ylioppilastutkinnossa. Opetusministerinä toimi Li Andersson.

Vuoden 2025 kuntavaaleihin RKP lähti ohjelmalla, jossa ajettiin pakkoruotsia jo päiväkoteihin eli varhaiskasvatukseen. Onkin selvää, että RKP:lle ei mikään riitä. Se on alati valppaana lisäämään ruotsinkielen opetusta Suomen kouluissa. RKP kaiketi suunnittelee toimiaan vuosia eteenpäin. Se on yhden asian puolueelle helppoa.

Pystyisin ehkä hyväksymään tilanteen, jossa yläkoululaiset joutuvat suorittamaan yhden kurssin käytännön riikinruotsia numeroineen ja tervehdyksineen. Mutta jos asia olisi näin, odottaisi RKP kärsivällisesti päästäkseen pikkuhiljaa jälleen lisäämään ruotsin kielen opetusta kouluissamme. Ja tietenkin nimenomaan suomenruotsin. RKP:lle olisi kestävätilanne, jos suomenkielisille opetettaisiin ruotsia eikä suomenruotsia. Silloin suomenkielisten ruotsi olisi yhteneväisempää Ruotsissa puhutun ruotsin kanssa. Suomenruotsalaiset eivät halua suomenkielisten puhuvan riikinruotsia, vaan pököllä suomenruotsia, joka kuulostaa kuulemma muinaismurteelta.

En vastusta kenenkään oikeutta opiskella haluamaansa kieltä. Mikäli suomenruotsi on se oma juttu, niin siitä vaan. Ei se minua haittaa, päinvastoin. Ajanhan juuri vapaata kielivalintaa kouluihin. Muutenkin, kun puhutaan pohjoismaisesta yhteistyöstä, tullaan liian harvoin ajatelleeksi sitä, miten vähän ruotsalaiset osaavat suomea. Suomenruotsalaisen logiikan mukaan ruotsalaisten kannattaisi opiskella suomea, koska se helpottaisi heidän liiketoimiaan Suomessa.

Suomenruotsia vääntävä suomalainen ei herätä myönteisiä tuntemuksia naapureissamme. Ruotsalaiset eivät pidä tavasta, jolla suomenruotsalaiset kokevat edustavansa suomalaista ruotsalaisuutta. Ruotsalaiset eivät toisaalta liity pakkoruotsi-keskusteluun, koska Suomen sisäpoliittiset asiat eivät kuulu heille. Eivät suomalaisetkaan vaadi suomea Ruotsin kouluihin. Tai

Venäjä omaa kieltään Suomen kouluihin.

Suomenruotsalaiset eivät halua antaa suomenkielisille kilpailuetua kieliasioissa. Ruotsinkielisethän joutuvat käytännön pakostakin opiskelemaan koulussa suomenkieltä. Heidän mielestään suomenkielisten ruotsin opiskelu kompensoi tätä. Muuten suomenkieliset osaisivat muita kieliä heitä paremmin. Sitä etua ei suomenkielisille haluta suoda. Mieluummin pilataan suomenkielisten lasten ja nuorten kielitaitoa pakottamalla heidät opiskelemaan ruotsin kieltä maailman valtakielten sijaan.

Ruotsi tuli Suomessa pakolliseksi 60-luvun lopulla, kun RKP onnistui poliittisen pelin kautta ujuttamaan sen pakolliseksi kieleksi kouluihin. RKP tuki Maalaisliittoa (nykyinen Keskusta) ja Kekkoista, ja Maalaisliitto RKP:tä. RKP perusteli asiaa myös sillä, että ilman pakkoruotsia ruotsinkieliset joutuvat eriarvoiseen asemaan suomenkielisiin verrattuna. Ruotsinkielisten kun oli olosuhteiden pakosta luettava englannin lisäksi maan valtakieltä eli suomea. Kun taas suomenkielisille pakollista oli vain englanti. Tekosyitä pakkoruotsittamiselle alettiin keksiä vasta myöhemmin.

Käytännön syistä vähemmistökieltä äidinkielenään puhuvien on luontevaa opetella maan pääkieltä. Ei voida olettaa, että kaikki valtakieltä puhuvat opettelevat vähemmistökieliä. Jos enemmistön on pakko lukea vähemmistökieliä heidän palvelut turvatakseen, miksei Suomen kouluissa lueta saamea ja romanikieltä? Ovatko saamelaiset ja romanit niin pieniä kielivähemmistöjä, että heitä ei ole tarpeen huomioida heidän omalla kielellään? Puhumattakaan uusista kielivähemmistöistä.

Ylen televisio-haastattelussa toimittaja Marja Sannikka kysyi RKP:n Carl Haglundilta:

”Eivätkö muut kielivähemmistöt ansaitse myös samanlaisia oikeuksia kuin ruotsinkieliset?”

"Ehkä, mutta me olimme täällä ensin", Haglund vastasi.

Onko niin, että surujen politiikka pohjaa tähän ajatukseen? Kysymys tuli Haglundille ilmeisesti yllätyksenä, sillä hän takelteli vastauksessaan. RKP:n poliitikot käyttävät yleensä valmiita sapluunoita, mitä pakkoruotsin perusteluun tulee. He pyrkivät kääntämään asiat pääläelleen, tai vähintään johtamaan asian sivuraiteelle.

Pakkoruotsi voisi teoriassa auttaa siihen, että umpiruotsinkieliset vanhukset saavat hoitoa ruotsiksi. Ongelma on siinä, etteivät suomalaiset etenkin sisämaassa osaa ruotsia. Vaikka suomenkieliset on pakkoruotsilla välineellistetty palvelemaan ruotsinkielisiä, ei kieli vain taitu. Kuinka se taituisi, kun sitä ei missään tarvitse? Toistan myös kysymyksen maahanmuuton ja pakkoruotsin epämääräisestä suhteesta: kun Suomeen haalitaan työperäistä maahanmuuttoa, tuleeko tänne saapuvien opetella suomen lisäksi ruotsia? Mikäli suomenruotsalaiset haluavat sairaanhoitoa ruotsiksi, tulisi sairaanhoitajia löytyä ruotsinkielisten joukosta enemmän. Jos niitä ei löydy, voisiko asian ratkaista pakottamalla ruotsinkielisiä

sairaanhoitajiksi? Miten se eroaisi nykytilanteesta, jossa suomenkieliset pakotetaan lukemaan ruotsia siltä varalta, että sattumalta kohtaa ruotsinkielisen ummikon?

RKP:llä on hyödylliset idioottinsa. Opetusministerinä toiminut Kokoomuksen Sanni Grahn-Laasonen rajasi 2016 vapaan alueellisen kielivalinnan muutama kuntaan, jyräten sovitun hallitusohjelman yli. Grahn-Laasonen on RKP:n taskussa ja edustaa täten haluamattaankin RKP:tä. Vapaan alueellisen kielivalinnan torppaaminen käännettiin ovelasti suomenkielisen eduksi. Huolta kannettiin näennäisesti siitä, että ruotsia osaamaton ihminen sattuu muuttamaan jonnekin missä suomea ei osata. Sitä kuitenkin puhutaan ja ymmärretään muualla kuin Ahvenanmaalla. Eikä Ahvenanmaalle haluta suomenkielisiä. Tästä kielii autonomisen maakunnan lainsäädäntö. Ahvenanmaalla oikeus omistaa ja hallita kiinteää omaisuutta, sekä oikeus harjoittaa elinkeinoa edellyttävät kotiseutuoikeutta, jota voi anoa asuttuaan siellä viisi vuotta. Ahvenanmaa ei ole myöskään suomenruotsalainen eli kaksikielinen, vaan se on yksikielinen erillisalue.

Sanni Grahn-Laasonen perusteli alueellisen kielikokeilun ankaraa rajoittamista myös sanomalla:

"Ei voida uhata ruotsinkielisten kielellisiä oikeuksia omaan äidinkieleensä."

Tämän voi tulkita vain siten, että ilman pakkoruotsia ruotsinkieliset menettävät oikeudet omaan äidinkieleensä. Grahn-Laasonen onton perustelun takaa kuultaa sokea tottelevaisuus RKP:tä kohtaan. Näin RKP yleensäkin toimii. Heiltä kyllä löytyy vastauksia kysymyksiin, mutta yksikään vastaus ei ole johdonmukainen.

Kuinka monta umpiruotsinkielistä ihmistä Manner-Suomessa sitten on? En tiedä. Sen tiedän, että heitä saattaa löytää ainakin Närpiön suunnalta. Näiden ihmisten tulisi kuitenkin vaivautua opettelemaan suomea, eikä kaikkien muiden ruotsia. En silti halua heitä siihen pakottaa. Jos ruotsilla pärjää, niin mikäs siinä. Kaksikielinen ihminen osaa kuitenkin molempia kieliä. Se on sitä "rikkautta". Eikä hän sitäpaitsi muuten kykene palvelemaan minua suomenkielistä omalla äidinkielelläni. Mutta mikäli suomi ei taitu, ei ruotsinkielinen voi vaatia, että koko kansa toimii hänen ehdoillaan. Eikä hänen tarvitsekaan. Likaisen työn hänen puolestaan hoitavat RKP ja Folktinget.

On myös niin, että suomenruotsalaiset eivät oikeastaan halua suomenkielisten osaavan kieltään. He pitävät ruotsia puhuvia suomenkielisiä hieman yksinkertaisina moukkina, jotka eivät tajua olla tulematta heidän hiekkalaatikolleen. Suomenruotsalaiset eivät halua, että heidän lapsensa sekoittuvat suomenkielisten kanssa. Suomenkieliset ovat suomenruotsalaisille väline, jonka tarkoitus on tuottaa heille palveluja ruotsiksi. Ruotsia pitäisi osata, mutta vain silloin kun on tarpeen palvella ruotsinkielisiä. Kielikeskustelussa ruotsinkieliset uhriutuvat ja vaativat ymmärrystä. Itse he eivät ole siihen valmiita. Ei nuorten kielitaidolla ole heille väliä. He ajattelevat vain itseään. Kun ehdotetaan rakentavia ratkaisuja kielikysymyksiin, pitää RKP kiinni pakkoruotsista. Heitä ei haittaa, että systeemi on tehoton.

Huomiolle pantavaa kielikeskustelussa on siis se, että RKP ei halua todellisia ratkaisuja ongelmiin. He haluavat vain pakkoruotsia. Suomenkielisten pitää esittää ehdotuksia RKP:lle. Järkeilyä siitä miten palvelut voidaan järjestää. RKP kuitenkin hanaa vastaan. Sen politiikassa ei järjellä ja kohtuudella ole sijaa. Pelkästään omien oikeuksien vaaliminen toisten kustannuksella on tärkeää. Minun puolestani suomenruotsalaiset saavat niin halutessaan eristäytyä kuoreensa, kunhan suomalaiset lapset ja nuoret voivat opiskella maailman valtakielinä ruotsin sijaan. Nuorten haluttomuus opiskella ruotsia on passiivista vastarintaa. Nykyinen tilanne syö resursseja opetuksesta ja motivaatiota kielten oppimiselta. Tätä nykyä Suomen kielipolitiikka on enemmistön etuja sorsivaa, lyhytnäköistä ja maan kilpailukykyä tuhoavaa.

Ongelmallinen kielilaki

Vuoden 2004 kielilaki esitettiin teknisenä ja perusoikeuksia täsmentävänä uudistuksena, mutta käytännössä se merkitsi ruotsin kielen aseman entistä tiukempaa institutionaalista vahvistamista. Perustuslaki turvaa suomen ja ruotsin kansalliskielinä, mutta uusi kielilaki siirsi painopisteen voimakkaasti viranomaisille ja lisäsi hallinnollisia velvoitteita tilanteessa, jossa ruotsinkielisten osuus väestöstä on jatkuvasti pienentynyt. Herää kysymys mittasuhteista: onko sääntely suhteessa todelliseen tarpeeseen? Vai onko niin, että mitä vähemmän ruotsinkielisiä, sitä enemmän heitä pitää huomioida?

Lain myötä kaksikielisyydestä tuli entistä vahvemmin byrokraattinen periaate, joka sitoo resursseja myös alueilla, joilla ruotsinkielisiä on hyvin vähän tai ei ollenkaan. Palvelujen järjestäminen kahdella kielellä ei ole pelkkä muodollisuus, vaan se tarkoittaa rekrytointivaatimuksia, koulutusta ja hallinnollista valvontaa. Kritiikin mukaan kielilaki ei ainoastaan turvaa oikeuksia, vaan käytännössä pönkittää ruotsin asemaa ylös järjestelmätasolla silloinkin, kun kysyntä on vähäistä.

Lisäksi laki vahvisti ajatusta siitä, että kielelliset oikeudet toteutuvat ensisijaisesti viranomaisrakenteiden kautta. Tämä johtaa tilanteeseen, jossa kielipolitiikkaa ohjaa symbolinen tasavertaisuuden korostaminen eikä joustava ja alueellinen harkinta. Suomenkielinen enemmistö kokee, että kielilainsäädäntöä käytetään välineenä ylläpitää historiallista kaksikielisyyttä tavalla, joka ei heijasta nykyisiä väestö- ja kielisuhteita.

Kritiikin ytimessä ei ole ruotsinkielisten oikeuksien kiistäminen, vaan kysymys tasapainosta. On perusteltua pohtia, turvaako vuoden 2004 kielilaki oikeuksia vai lukitseeko se kielipolitiikan malliin, jossa ruotsin asemaa vahvistetaan rakenteellisesti, riippumatta yhteiskunnallisesta kehityksestä?

Ruotsiksi uiminen

Epäsuhtaista kehitystä havainnollistaa Vantaan tapaus helmikuulta 2026. Apulaisoikeusasiamies moitti kaupunkia siitä, että uimarannoilla kuulutettiin suomeksi ja englanniksi, mutta ei ruotsiksi, vaikka Vantaa on lain mukaan kaksikielinen (ruotsinkielisiä 2,1%). Kaupunki velvoitettiin lisäämään ruotsi viestintäänsä. Tapaus toimii esimerkkinä siitä, miten kielilakia tulkitaan muodollisen veloitteen näkökulmasta: ratkaisevaa ei ole palvelun tosiasiallinen kysyntä, vaan hallinnollinen kieliasema. Uimarantojen ruotsi on lakivelvoite. Moraalinen kiista siitä saadaan vetoamalla turvallisuusnäkökohtiin. Ruotsinkielinen ei välttämättä osaa uida suomeksi, eikä voida ottaa riskiä hänen hukkumisestaan.

Kriittisestä näkökulmasta herää kysymys suhteellisuudesta. Vantaalla ruotsinkielisiä on väestöstä pieni osuus, ja kaupungissa on enemmän arabiaa puhuvia sekä lähes yhtä paljon albaniaa puhuvia kuin ruotsinkielisiä. Silti lainsäädäntö kohdistaa nimenomaisen veloitteen ruotsiin, ei muihin kieliryhmiin. Tämä osoittaa, miten historiallinen kaksikielisyys voi käytännössä ohittaa muuttuneen kielirakenteen ja miten kielilaki perustuu periaatteeseen, eikä demografiseen todellisuuteen.

HUS-sairaala

Sama asetelma toistuu HUS-sairaalan kielikeskustelussa. Hufvudstadsbladetin Ingemo Lindroosin pääkirjoitus 14.2. 2026 ei ainoastaan raportoi ruotsinkielisten potilaiden kokemuksia, vaan asettaa normatiivisen vaatimuksen: vain täydellinen onnistuminen on hyväksyttävää. Kun noin puolet ruotsinkielisistä kokee saavansa palvelua äidinkielellään, tulosta pidetään yksiselitteisesti epäonnistumisena, vaikka hoidon laadun myönnetään olevan korkea. Näin ruotsinkielinen media ei vain seuraa kielilain toteutumista, vaan tekee aktiivista kielipolitiikkaa.

On aiheellista kysyä, heijastaako tämä tavallisen suomenruotsalaisen todellista arkea? Kuinka moni potilas ei tosiasiasa pysty asioimaan suomeksi, ja kuinka usein syntyy aidosti potilasturvallisuutta vaarantavia tilanteita? Tarviiko suomenruotsalainen odotustilaan sarjakuvalehtiä ruotsiksi? Vai onko kyse ennen kaikkea instituutioiden: median ja etujärjestöjen tavasta vaatia ruotsinkielisiä palveluja periaatteellisena oikeutena? HUS-esimerkki osoittaa, miten kielilaki tarjoaa välineen jatkuvaan vaatimiseen, jossa kielellinen täydellisyys nousee keskeisemmäksi kuin palvelujärjestelmän kokonaiskyky vastata potilaiden tarpeisiin.

Kielitaitolaki

Kielitaitolaki on erillinen laki kielilaista. Siinä missä kielilaki velvoittaa viranomaista järjestämään palvelut tietyllä kielellä, kielitaitolaki kohdistuu yksilöön ja määrittelee, millaista kielitaitoa virkamieheltä tai julkisen sektorin työntekijältä vaaditaan. Se on väline, jolla kielipolitiikka viedään suoraan rekrytointiin ja kelpoisuusehtoihin. Käytännössä kielestä tehdään pätevyyden mittari silloinkin, kun työn ydinsisältö ei sitä edellytä. Näin enemmistön kielitaidon puute muuttuu rakenteelliseksi esteeksi ja vähemmistön äidinkieli kilpailueduksi. Ruotsin asema on vahvasti kytketty kaksikieliseen hallintoon: ilman yleistä ruotsin osaamista ei olisi tarpeeksi virkamiehiä kaksikielisiin virkoihin.

Ruotsinkielisten laki

Kielilaki on esimerkki siitä, miten systemaattisesti ruotsinkieliset ajavat omaa asiaansa. He pyrkivät kaikin keinoin pitämään kiinni saavutetuista eduistaan. He eivät kuitenkaan voi muuttaa perusasetelmaa: suurin osa suomenkielisistä ei osaa ruotsia siinä määrin, että voisi käyttää sitä työ- ja palvelukielenä.

Julkisella sektorilla kielilaki luo pysyvän työmarkkinaedun ruotsinkielisille. Mutta lakina se velvoittaa vain kuntaa tai hyvinvointialuetta. Se velvoittaa työnantajaa ja viranomaista, ei työntekijää. Ja onko ruotsinkielisiä terveydenhoidon ammattilaisia tarpeeksi ruotsinkielisten omiin tarpeisiin? HBL:n mukaan ruotsinkieliset veronmaksajat maksavat terveydenhoidosta yhtä paljon kuin suomenkieliset, joten heillä on oikeus ”yhtä hyvään terveydenhoitokokemukseen”. Ongelman luovat suomenkieliset, jotka eivät osaa ruotsia. Ruotsinkielisten huono suomenkielentaito ei ole ongelma.

Ruotsinkieliset tuottavat palvelunsa itse

Voidaan olettaa, että kullakin alueella Suomessa on ruotsinkielisiä lääkäreitä ja sairaanhoitajia suhteessa suomenkielisiin kollegoihinsa saman verran kuin ruotsinkielistä väestöä on yleensä. Eli esimerkiksi Pohjanmaan maakunnassa noin 50% lääkäreistä ja sairaanhoitajista on ruotsinkielisiä ja koko maassa noin 5%.

Kysymys siitä, voitaisiinko ruotsinkieliset terveydenhoitopalvelut järjestää yksinomaan ruotsinkielisten osajien turvin, riippuu ennen kaikkea alueellisesta väestöpohjasta. Juuri Pohjanmaa tarjoaa tästä selkeän esimerkin. Alueella on pitkät perinteet ruotsinkielisessä koulutuksessa, hallinnossa ja terveydenhuollossa. Pohjanmaan maakuntarakennekin on muodostettu juuri siksi, että ruotsinkielisellä väestöllä olisi toiminnallisesti yhtenäinen alue, jossa omakieliset palvelut ovat realistisesti järjestettävissä ilman poikkeusjärjestelyjä.

Tilanne on olennaisesti toinen esimerkiksi Pirkanmaalla ja Etelä-Savossa. Näillä alueilla ruotsinkielisten osuus väestöstä on alle 0,5 prosenttia. Tällaisessa ympäristössä ruotsinkielisten terveydenhoitoammattilaisten määrä on väistämättä hyvin pieni, eikä ruotsinkielisen palvelujärjestelmän ylläpito ruotsinkielisten voimin ole käytännössä mahdollista. Palvelut edellyttäisivät joko tulkkausta, keskittämistä tai suomenkielisen henkilöstön kielikoulutusta. Käytännössä ruotsinkielisiä palveluja ei ole.

Uusimaa asettuu näiden väliin. Ruotsinkielisiä on absoluuttisesti paljon (noin 6%), mutta he ovat hajautuneet laajalle alueelle suuren väestön keskelle. Tämä tekee ruotsinkielisten palvelujen järjestämisestä rakenteellisesti haastavaa. Pohjanmaa osoittaa, että ruotsinkielinen terveydenhoito yksin ruotsinkielisten kautta on mahdollista silloin, kun väestöpohja ja henkilöstö kohtaavat. Uudellamaalla ja Varsinais-Suomessa (ruotsinkielisiä noin 5%) se on osittain mahdollista. Muualla Suomessa lähes mahdotonta. Merkillepantavaa on toisaalta se, että joissakin Pohjanmaan hyvin ruotsinkielisissä kunnissa, kuten Närpiössä ja Pietarsaareissa, on ollut tilanteita, joissa suomenkielinen ei saa lääkäripalveluja suomeksi.

Realistisesti ajatellen kunnallisten terveydenhoitopalvelujen tarjoaminen ruotsinkielellä ei ole maakunnittain mahdollista muualla kuin Pohjanmaalla. Yksittäisten kuntien osalta tilanne on toinen. Varsinais-Suomessa ja Uudellamaalla on monia kuntia, joissa ruotsinkielisten osuus väestöstä on reilusti yli 10%. Tällaisissa kunnissa ruotsinkielisten palvelujen saatavuus on luonnollisesti hyvällä tolalla, kun ruotsinkieliset palvelut tuotetaan lähinnä ruotsinkielisten avulla. Se onkin paras ja käytännössä ainoa tapa tuottaa ne.

Kaksikieliset kunnat

Kuntatason kaksikielisyys Suomessa määräytyy kielilain mukaisilla rajoilla, jotka perustuvat sekä prosenttiosuuteen että absoluuttiseen väestömäärään. Kunta on kaksikielinen, jos vähemmistökieltä puhuvia on vähintään 8% väestöstä tai vähintään 3000 henkilöä. Tähän voi olla poikkeuksia. Esimerkiksi Lohja on kaksikielinen kunta, vaikka ruotsinkielisten osuus on vain reilu 3 % eli noin 1500 henkeä.

Kaksikielisyys on kunnille taloudellinen kysymys. Valtion järjestelmässä kaksikieliset kunnat voivat saada erillisiä korvauksia ja tukea kaksikielisten palveluiden järjestämiseen, kuten käännöksiin, hallintoon, koulutukseen ja henkilöstökuluihin. Näin ollen vähemmistökielen prosenttiosuuden säilyminen ei ole vain identiteettipoliittinen tavoite, vaan se liittyy myös resurssien ja palvelurakenteen turvaamiseen. Tämä on luonut tilanteen, jossa väestötilastoja seurataan tarkasti ja kieliryhmien osuuksista käydään hiljaista poliittista kamppailua.

Ruotsinkielisissä kunnissa kaksikielisyyteen liittyy lisäksi historiallinen pelko ”hiljaisesta suomalaistumisesta”. Ajatellaan että suomenkielinen muuttoliike vähitellen heikentää ruotsin kielen asemaa arjessa, kouluissa ja viranomaisasioinnissa. Tämä kytkeytyy vanhempaan käsitykseen

ruotsinkielisistä rannikkoalueista eräänlaisina omaleimaisina kulttuurialueina, jopa autonomisina ”suomenruotsalaisina vyöhykkeinä”, joita tulisi suojella. Ajatus ei ole vain kieli vaan myös valtasuhde. Jos väestöpohja muuttuu, myös kunnallispolitiikan painopiste muuttuu. Tämä näkyy esimerkiksi Inkoossa, jossa suunniteltu suuri teollisuushanke (terästehdas) on herättänyt huolta siitä, että kuntaan muuttaisi runsaasti muunkielistä työvoimaa ja ruotsinkielisten enemmistöasema voisi murtua.

Historiallisesti samankaltainen asetelma nähtiin myös toisen maailmansodan jälkeen, kun Karjalan evakkojen sijoittaminen herätti joillakin ruotsinkielisillä alueilla vastustusta. Pelkona oli, että uudet asukkaat ”sotkevat prosenttiosuuksia” ja heikentävät ruotsin kielen asemaa kunnallisessa päätöksenteossa. Näin kielipolitiikka on Suomessa ollut pitkään myös väestöpolitiikkaa.

Kielikylvyt

RKP ajaa aktiivisesti ruotsinkielisiä kielikylpyjä suomenkielisille lapsille. Idean mukaan lapsen pitäisi oppia ruotsia heti varhaiskasvatuksessa, vaikka lapsi ja perhe olisivat täysin suomenkielisiä. RKP:n varapuheenjohtaja ja Folktingetin puheenjohtaja Sandra Bergqvist on peräänkuuluttanut lisää kielikylpyjä päiväkoteihin ja kouluihin. Hän painottaa niiden merkitystä kaksikielisyyden edistämässä.

RKP:n tiedotteessa marraskuussa 2021 Bergqvist sanoi:

”Kielikylpy on erinomainen tapa oppia toinen kotimainen kieli jo varhaisessa vaiheessa. Suurin osa nykypäivän kielikylpymahdollisuuksista ovat ruotsiksi. Myös suomenkielisiä kielikylpyjä tulisi edistää, jotta kaksikieliseksi pääseminen olisi mahdollista, vaikka tulisi täysin ruotsinkielisestä perheestä.”

Kielikylpyjen todellinen ongelma on, että ne ohittavat lapsen oman äidinkielen luonnollisen kehityksen ja asettavat ruotsin kielen etusijalle poliittisista syistä. Vaikka ohjelmaa markkinoidaan ”luonnollisena ja leikkillisena” oppimisympäristönä, käytännössä se on osa RKP:n laajempaa kaksikielisyysagendaa, jossa ruotsin kielen asema pyritään turvaamaan varhaislapsuudesta alkaen. Suomenkielisiä kielikylpyjä ei haluta, vaikka sellaisista voidaan toki puhua.

Itsenäisyyden alkua ajoilta

Vuosina 1916 - 1917 RKP ajoi Suomeen kaksikamarista eduskuntaa, jonka tavoitteena oli turvata ruotsinkielisen eliitin poliittinen vaikutusvalta. Puolue katsoi, että yksikamarinen eduskunta antaisi suomenkieliselle enemmistölle liikaa valtaa. Samanaikaisesti RKP ajoi Suomea monarkiaksi, ja kuningasta etsittiin Saksan maalta. Vuonna 1918 saksalaissyntyinen prinssi Fredrik Kaarle oli ehdolla Suomen kuninkaaksi, mutta hanke kariutui jo poliittisista syistä. Vuonna 1919 valmistui Suomen perustuslaki, joka teki maasta yksikamarisen tasavallan. RKP:n alkuperäiset tavoitteet jäivät

toteutumatta, mutta ruotsinkielen asema toisena kansalliskielenä takasi puolueelle huomattavan määrän poliittista valtaa aina tähän päivään saakka.

Ahvenanmaan historia ja perustuslaki

Ahvenanmaan historia kytkeytyy suoraan Suomen kielipolitiikan syntyyn. Saaristo kuului Ruotsille vuoteen 1809 asti, jolloin se siirtyi Venäjän keisarikunnalle Suomen mukana. Krimin sodan jälkeen Ahvenanmaa demilitarisoitiin vuonna 1856. Suomen itsenäistyttyä 1917 ahvenanmaalaiset ajoivat lähes yksimielisesti liittymistä Ruotsiin, ja kansalaissodan aikana 1918 Ruotsi teki jopa pienimuotoisen sotilaallisen retken Ahvenanmaalle vahvistaakseen vaatimuksiaan. Ahvenanmaan separatismi oli akuutti kysymys nuorelle Suomen valtiolle.

Vuosina 1917 - 1921 Ahvenanmaan kysymys nousi ratkaisevaksi myös perustuslakia valmisteltaessa. Kansainliiton päätös vuonna 1921 jätti Ahvenanmaan Suomen yhteyteen, mutta vain sillä ehdolla, että sille turvataan laaja itsehallinto, pysyvä demilitarisointi sekä ruotsin kielen ja oman kulttuurin erityinen suoja. Tämä kompromissi oli yksi syy siihen, että ruotsin kieli kirjattiin osaksi Suomen perustuslakia. Ahvenanmaan asema tarjosi RKP:lle kielipoliittisesti tärkeän vipuvarren.

Ahvenanmaa ei ole ikinä halunnut olla osa suomenruotsalaista maailmaa. Taloudellisesti sen on kuitenkin kannattavaa kuulua Suomeen. Ahvenanmaa kustantaa Suomelle vuodessa noin 200 miljoonaa euroa. Sen merkitys RKP:lle näkyy nykyään yhden lisäkansanedustajan muodossa. Yksikielisen ahvenanmaalaisen ei pitäisi kritisoida suomenkielistä haluttomuudesta opiskella ruotsia, mutta ajoittain niin kuitenkin tapahtuu.

Valitse puolesi

Vuonna 2010 RKP yritti tuhota minut. He katsoivat, että olen vain yksi mitätön suomenkielinen, josta voidaan tehdä varoittava esimerkki. Tähän vainokampanjaan haluttiin kaikki suomenruotsalaiset mukaan. Muutamat suomenruotsalaiset tuttavani laittoivat välit poikki ja möivät minusta tietoja RKP:lle. Näin teki vanha koulukaverini Björn-Axel Sjöblad, jonka RKP usutti hännäämään minua. Toinen koulukaveri Patrik Sigmundt hyökkäsi ponnekkaammin. Isänsä kanssa puhelimen toisessa päässä räyhännyt Sigmundt ei kuitenkaan onnistunut siinä mitä hänen isänsä häneltä odotti. Myöhemmin hänen isänsä soitti ja pyysi minua jättämään Patrikin rauhaan. Olihan tämä ollut kiusattu koulussa.

Vuotta aiemmin olin lainannut SES:in hakuasioita koskevat muistiinpanoni kolmannelle ruotsinkieliselle koulukaverilleni, Oskar Forstenille. Hän ei ikinä palauttanut muistiinpanoja, mutta antoi ne sen sijaan RKP:n miehille. Nämä halusivat ilmeisesti analysoida käsialaani. Kaikki minua koskeva kiinnosti heitä. En tiennyt asiasta ja yritin itse asiassa promotoida Forstenin uraa suosittelemalla häntä elokuvaohjaaja Spike Jonzen avustajaksi, kun itselläni ei ollut varaa matkustaa USA:han. Kun Jonze ei halunnut Forstenia avustajakseen, aloittivat ruotsinkieliset syyttää minua asiasta. En minä

asialle mitään mahtanut. En enää myöskään yrittänyt auttaa Forstenia saatuani tietää hänen puukottaneen selkääni. Taisi olla niin, että Spike Jonze halusi juuri minut avustajakseen, jotta olisi päässyt simputtamaan minua. Olinhan suhtautunut häneen ivallisesti.

Erään suomenkielisen kaverini ystävä vaati kaveriani ”valitsemaan puolensa”. Toisin sanoen, suomenruotsalainen ei voi olla tekemisissä pakkoruotsin vastustajan kanssa, koska ei pysty suvaitsemaan muita mielipiteitä kuin omansa. Suomenruotsalaiset eivät halua käydä kielikeskustelua, koska heillä ei ole argumentteja oman mielipiteensä tueksi. Pakkoruotsikeskustelu silmin nähden ahdistaa heitä, ja he katsovat oikeudekseen kokea sen loukkaavaksi. Heidän strategiansa selvittää siitä on leimata koko keskustelu kiusaksi heitä kohtaan. He yrittävät torpata sen muistuttamalla, että on tärkeämpiäkin asioita kuin pakkoruotsista keskusteleminen.

Suomenruotsalaiset yrittävät leimata kaikki pakkoruotsia vastustavat rasisteiksi ja ahdasmielisiksi junteiksi, jotka vainoavat vähemmistöjä eli heitä. Kuten Julia Thuren Turun Ylioppilaslehden kolumnissaan (5/2015) kirjoittaa:

”Vähemmistöillä on oikeus määritellä itse, mitkä kysymykset tuntuvat ahdasmielisiltä tai miten niitä kuuluisi esittää.”

Juuri näin suomenruotsalaiset haluaisivat suomenkielisten ajattelevan: Antaa asian olla, koska se ahdistaa heitä, eivätkä he halua siitä puhua. Se pilaa heidän sympaattisen imagonsa. Keskustelu on väärin, koska se tuntuu heistä pahalta. Tästä on hyvänä esimerkki se, kun edellä mainitun Julia Thurenin isä vaati puhelimesta minua poistamaan tyttärensä sitaatin tästä kirjoituksesta.

Vaikeimmalta tuntuukin myöntää olevansa väärässä. Suomenruotsalaiset tietävät olevansa väärässä, mutta he eivät halua myöntää sitä. He toivovat, että asia lakaistaan maton alle eliminoimalla pakkoruotsin vastustajat, jotta he voivat jatkaa sympaattisen kielivähemmistön esittämistään. Onko RKP:lla ja suomenruotsalaisilla oikeus määritellä mistä asioista saa keskustella?

Suomenruotsalaisilla on myös kompleksinen suhtautuminen Ruotsiin. He haluaisivat olla osa Ruotsia, mutta eivät halua käsitellä asiaa. He eivät halua että Ruotsista puhutaan pahaa, mutta ei toisaalta hyvääkään. Suhtautumisen pitää olla neutraalia ja hymistelevää. Suomenruotsalaiset haluavat olla etujoukko tai linkki Suomen ja Ruotsin välissä. Ruotsinsuomalaisista he eivät välitä puhua. Suomenruotsalainen ei ole kiinnostunut vähemmistöjen tai suomenkielisten asioista. Ainoastaan omista eduistaan.

Suomenruotsalaisten itsensä mielestä ei ole heidän asiansa tehdä myönnytyksiä etuisuuksiinsa. Se on muiden asia hoitaa. Mutta miksi sitten suomenkielisten tulisi nähdä kieliasia ruotsinkielisten näkökulmasta? Eihän se ole suomenkielisten asia pitää huolta ruotsinkielisten etuisuuksista, vaan lähinnä omistaan. Ja on päivänselvää, ettei Suomen virallinen kaksikielisyys hyödytä kuin ruotsinkielisiä. Muille se on pelkkä vitsaus. Siksi RKP pyrkii

dominoimaan kielikeskustelua ja päätöksentekoa. Kuten Li Andersson on kotisivullaan todennut:

"Kukaan ei ole vielä vakuuttanut minua siitä, että toisen kotimaisen poistamisesta ei seuraisi että Suomen kaksikielisyyttä kyseenalaistetaan."

Andersson ei siis näe pakkoruotsia välineenä oppia ruotsia, vaan sen tarkoitus on vahvistaa ruotsinkielisten asemaa Suomessa yleisellä tasolla. Jälleen kerran, ruotsia ei tarvi osata, mutta sitä on opiskeltava.

Kaikkien kannalta olisi parempi, jos pakkoruotsi poistettaisiin. Se puhdistaisi ilman. Se antaisi suruille puhtaan identiteetin, vailla historian ja riitojen painolastia. Onhan fakta, että valtaosa suomalaisista vihaa pakkoruotsia, joka ei edes ole kovinkaan vanha asia. Se juntattiin 1960-luvulla lakiin ja nyt siitä pidetään kynsin hampain kiinni. Pakkoruotsi pilaa koko kansanosan maineen ja tunnelman. Ei ole mukava elää valheessa, mutta sillä on oma hintansa, että saavutetuista eduista ei tingitä.

Murhayritys

RKP on valmis äärimmäisiin tekoihin. Vaikka suomenruotsalaiset esiintyvätkin mielellään vainottuna vähemmistönä, antavat he hiljaisen hyväksyntänsä väkivallalle. Kun pakkoruotsin puolustamiseksi ei löydy päteviä argumentteja, halutaan toisinajatteli ja vaientaa, eli tässä tapauksessa murhata.

2010 kesällä Jörn Donnerin, Björn "Nalle" Wahlroosin ja Paavo Lipposen muodostama koalitio päätti salamurhata minut, koska vastustan avoimesti pakkoruotsia. Muuta syytä ei tarvittu.

Kävellessäni kaverini Rami Rantasen kanssa Aurajoen rantaa Verkahovin kohdalla luodit viuhuivatkin ohitsemme, mutta eivät osuneet. Keskusrikospoliisi omasi asiasta todisteet, mutta koska ne oli hankittu kyseenalaisin menetelmin, niitä ei voitu käyttää. Niitä olisi kuulemma käytetty, jos olisin kuollut suomenruotsalaisten luoteihin. Poliisi kuunteli puhelintani samaan aikaan selvittäessään Sampo Axelsson - keissii ja näin he pääsivät vihille tästäkin asiasta.

KRP:n ja Supon työntekijä Päivi Piippo kuitenkin vuosi nauhan puhelinkeskustelusta Donnerin, Wahlroosin ja Lipposen välillä toimittaja Timo Harakalle. Hän taas myi nauhan suuresta rahasta RKP:lle. Osan rahoista hän lahjoitti hyväntekeväisyyteen, pesten näin omaatuntoaan. Tarja Halosenkin henkivartijana toiminut Piippo vaikenee asiasta. Hän tietää Supolaisena kaikennäköistä, mutta pitää suunsa supussa, varmaankin omaa etuaan silmällä pitäen.

Pari viikkoa tapauksen jälkeen turkulaisessa Daily News - kapakassa jutulleni tuli mies, joka kertoi "linnun laskeutuneen asean piipun päälle". Tämä tarkoittaa kuulemma sitä, että ei halua tai pysty ampumaan, vaikka kohde on tähtäimessä.

”En halunnut ampua sinua. En usko eläväni enää kauan. Siksi nautin elämästä nyt kun vielä voin”, hän sanoi.

Hieman myöhemmin, kun minusta oli Samuel O’Neillin kautta tullut jonkinlainen rajatapaus-satanisti, otti Björn ”Nalle” Wahlroos toisenlaisen lähestymisen asiaan. Hän olisi kovasti halunnut tehdä yhteistyötä kanssani:

”Voisimme saada niin paljon aikaan, älä nyt viitsi olla sitä mieltä”, hän maanitteli minua luopumaan kannastani pakkoruotsia vastaan.

Kysyin Wahlroosilta, eikö häntä hävetä tehdä tuttavuutta murhayrityksen jälkeen? Hän mutisi, että ”se nyt oli sellainen...”. Niinpä niin. Tai ”so what?” kuten suomenruotsalaisten nuoleskelija Paavo Lipponen oppi sanomaan vielä vanhoilla päivillään.

Wahlroos keksi toisenlaisen lähestymisen asiaan. Halusihan hän tekemisiin Samuel O’Neillin tasoisten miljardöörien kanssa. Saman pöydän ääreen Rothschildien kanssa. Tämän saavuttaakseen oli ehdottoman tärkeää olla kanssani väleissä.

”Keksi sinäkin joku tuollainen jippo, jolla muka yrität murhauttaa minut, niin sitten olemme sinut”, Wahlroos sanoi.

Epäonnistunut murhayritys olikin kuulemma pelkkää tilanteen vaatimaa teatteria. Minun pitäisi ymmärtää se. Lisäksi hän puhui Suomen edusta ja ruotsinkielisten erityislaatuudesta asemasta maassamme. Wahlroosin mielestä voisin hyvin vaikka räjäyttää jonkun auton tai rakennuksen, kunhan varoittaisin häntä asiasta ennalta. Hänen hankkimansa ja kunnostamansa Joensuun kartano Halikossa voisi tulla kyseeseen:

”Tee ihan mitä vaan, mutta älä koske päärakennukseen. Sitä on niin pieteetillä entisöity.”

Tarkoitus oli siis viestiä, etten jättänyt murhayritystä kostamatta. Vai halusiko Wahlroos ajaa minut ansaan? O’Neillien mielestä minun olisi pitänyt vain kylmästi räjäyttää Wahlroos ja hänen pieteetillä entisöimänsä kartanon päärakennus. Jos omaisin samanlaisen julkean röyhkeyden kuin hän, nolaisin itseni kuten hän usein tekee. Parempi pysyä maanläheisesti totuudessa. Enkä aio räjäyttää Wahlroosia tai ketään muutakaan. Tuon vain tapahtuneen valoon. Antaa faktojen puhua puolestaan.

Yrittäessään kaveerata kanssani Wahlroos myös kyseli mielipiteitäni. Ja jopa uskoutui minulle. Hän ihmetteli miten hänen tyttärensä oli nainut alankomaalaisen örkin? Eihän sen pitänyt olla mahdollista. Suojat piti olla päällä. Tytär oli ilmeisesti perheen uhrilammas. Ja lopulta kai hänkin örkin kaappaama. On kuitenkin naiivia ajatella, että RKP:n likainen ydinporukka eivät olisi olleet samoja örkkejä jo satojen vuosien ajan. Wahlroosin suku taas on alkuaan suomenkielinen, mutta Nalle on nopea oppimaan. Joka tapauksessa örkit toimivat usein näin. Örkki tietää, ettei ihminen kykene näkemään häntä. Siksi hän voi esimerkiksi sanoa itsekin kuulleensa, että ”sellaisia” on olemassa. Tai jopa vihaavansa ”niitä, mitä nyt ovatkaan”.

Wahlroos usutti myös poikansa uimaan liiveihini. Ensin Thomas Wahlroos yritti saada minua pokeripöytään kanssaan. Hän jankutti kuinka meidän pitäisi pelata pokeria ja kuinka hienoa se on. En perusta uhkapeleistä, enkä pelaisi pokeriammattilaista vastaan. Eihän siinä ole järkeä, eikä pokerinpeluu ole muutenkaan alaani. Laskea käsien todennäköisyyksiä aurinkolaseissa möllöttäen. Chris O'Neillin mukaan Thomas Wahlroos piti samaa peliä muidenkin ihmisten kanssa, koska luuli olevansa pokerinpelaajana jotain viileää. Mitä muuta hän on kuin tylsä ylimielinen juppi? Ehkä hänen isänsä Nalle on yksi Suomen johtavia satanisteja.

Samanlaisia tietäjiä on maailma pullollaan, mutta ilman satanismia he eivät kykene tuotteistamaan paskanpuhumistaan tuottoisaksi liiketoiminnaksi. Nallen ”vertaansa vailla oleva bisnesvaisto” koostuu lähinnä suhteista ja satanismista. Mutta jotenkin hän onnistuu lumoamaan ihmiset ympärillään saavuttaakseen tavoitteensa. Kyseessä on jonkinlainen psyykkinen kyky, jota hän on vuosien varrella oppinut hallitsemaan. Niin hän minulle kertoi. Jos Wahlroos on örkki, mikä on todennäköisempää kuin että hän ei ole, niin miten hän käyttää kaappaamansa ihmis-Nallen kykyä hallitessaan tämän kehoa ja mieltä?

Samuel ja Chris O'Neill eivät antaneet Wahlroosille toivoa pääsystä ”Illuminatin” keskeisiin pöytiin. He itse kutsuvat tätäkin kerhoa vain nimellä ”Club”. Samuel piti Nallea hieman vaivaannuttavana, sillä tämä pätee liikaa terävyydellään ja tietotaidollaan. Eivät monta ihmiselämää käyttöönsä saavat johtohahmot ole älykköjä, vaan hyvinkin yksioikoisia ja mielikuvituksettomia. Heille on jo asennettu kaikki tarvittavat tiedot. Heiltä ei odoteta luovaa ajattelua, vaan käskyjen ja protokollan noudattamista.

Lyhyenä aikanaani satanismin porteilla sain kuulla, kuinka RKP käyttää Museovirastoa hyväkseen manipuloidakseen suomalaista historiankirjoitusta. RKP on vuosikymmenien ajan sabotoinut muinaista Suomea koskevaa historiantutkimusta. Heidän kantansa mukaan Suomi on alunperin ruotsalainen. RKP näkee Suomen Ruotsin vasallivaltiona, jolla ei saa olla omaa historiaa. Kuitenkin joidenkin tutkimusten mukaan Suomi on vanhempi kulttuuri kuin Ruotsi, siis ajalta ennen kansallisvaltioita.

”Se vain sotkisi ihmisten ajatukset”, sanoi minulle suomenruotsalainen, joutuessaan selittämään miksi RKP:n masinoimaa historian vääristelyä ei lopeteta.

Ehkä on niin, että kun on alkuun päästy, niin antaa mennä vaan. Yleisesti ottaen kovan luokan satanistit nauttivat asemastaan ”todellisen tiedon” äärellä. Massoja kuuluukin huiputtaa niin paljon kuin mahdollista. Siihenhän satanismi perustuu ja RKP on hyvin satanistinen eetos.

Kuten Museovirasto, myös Yleisradio on RKP:n hallussa. Televisio syötetään täyteen pohjoismaista ohjelmaa, joka tukee RKP:n agendaa ruotsinkielisen merkittävyydestä Suomessa. Yle lähettää kanavillaan jopa prinsessojen ristiäisiä ja muuta epäolennaista. Yle Teema naitettiin Fem:in kanssa, jotta suomenkielisiä voidaan salavihkaa pommittaa kaikella ruotsinkielisellä. Radion puolella pelkkää ruotsinkielistä ohjelmaa lähettäviä

kanavia on suhteettoman monta kieltä puhuviin nähden. Suomalaisia kanavia on kolme, suomenruotsalaisia kaksi. Missä viiptyy valtakunnallinen julkisrahoitteinen kanava romanien ja saamelaisten kielellä?

Soittelijat

Kesällä 2010 RKP:n miehet saivat presidentti Martti Ahtisaaren soittamaan minulle. Hän kysyi:

”Onko sinun pakko olla tätä mieltä? Onko sinun aivan pakko olla tätä mieltä?”

Ahtisaarelle poliittinen mielipide on valinta, jonka tarkoitus on tukea omaa urakehitystä. Asiasisältö on toisarvoinen asia. Mikä suomenruotsalaisten perseennuolija Ahtisaari onkaan. Äijän pitäisi presidenttinä olla jotain kunniallista.

RKP laittoi myös Pirkka-Pekka Peteliuksen soittamaan minulle kertoakseen henkilökohtaisista ongelmistaan. Peteliuksen vaimo Sari Siikander oli käynyt lomalla Dominikaanisessa tasavallassa. Yhdeksän kuukautta myöhemmin hän synnytti pienen tummaihoisen tytön. Tämä tuli kaikille yllätyksenä. Pitihän Peteliuksen olla lapsen isä. Hän toimi isänä lapselle. Aikakausilehdessä oli kuvakin hänestä ja työstä lastenrattaissa. Siikander oli muina naisina, eikä asiasta ei puhuttu julkisesti. Petelius oli lapsen virallinen isä. Tätä Petelius minulle selitti puhelimesta 2010, yrittäen saada minut puolestaan uskoutumaan hänelle kiveksistäni. RKP:n asiallahan hän oli, likainen svekomaani kun on.

Nyt 2017 Pirkka-Pekan ja Siikanderin tytär onkin valkoihoisen. Mistä on kyse? Onko aikajanat sekoitettu, vai onko lapsi vaihdettu toiseen ja ihmiset aivopesty? Mielenkiintoinen kysymys, jota en tohdi juuri pohtia. On toki selvää, että Petelius on kovan luokan tekijä, mitä satanismiin tulee. Ehkä hän on yksi Suomen Top-100 satanisteista, samoin kuin vainoajani anonyymit suomenkieliset pedofiili-homot.

Lapsen vaihto tai vaihtuminen mustasta valkoiseksi on jotain, mitä ei pysty selittämään. Onko kyse ns. Mandela-efektistä? Hieman samanlainen juttu kävi Turun entiselle kaupunginjohtajalle, Aleksi Randellille. Hän oli ennen vuotta 2010 kahden lapsen isä, ja hänen vaimonsa oli tummatukkainen. Muutamaa vuotta myöhemmin Randell oli lapseton ja hänen puolisonsa vaaleahiuksinen. Asia liittyy jotenkin minuun, mutta en tiedä miten. Tekikö Randell jotain sopimatonta, mistä häntä sitten rangaistiin?

Ehkä mielenkiintoisin RKP:n usuttamista puheluista oli Aki Linnanahteen tapaus. Heräsin kotonani vastaamaan puhelimeen. Siellä olivat Aki Linnanahde ja Jussi Heikelä yhteisestä radio-ohjelmastaan. Aki Linnanahde kyseli minulta, kuinka kivekseni voivat?

En siinä aamutuimaan oikein ymmärtänyt kysymystä, joten hän toisteli sitä niin, että varmasti kuulisin. En vastannut hänelle juuri mitään. Ja tämä kaikki tuli suorana ulos eetteristä Heikelä Linnanahde Korporaatio - radio-

ohjelmassa.

Kului pari päivää ja Aki Linnanahde soittaa minulle asiaa pahoitellen. Hän kertoi saaneensa 5000 euroa, jotta suorittaisi tämän kaltaisen manööverin, mutta ei oikein tiennyt miksi lopulta oli siihen ryhtynyt. Hän sanoi, ettei ajatellut minulla olevan niin väliä, koska eihän minua kukaan tunne.

Voi olettaa, että RKP manipuloi hänet mukaan. Onhan Linnanahde varmasti katala, mutta ei kai sentään niin tyhmä, että tuollaiseen noin vaan suostuisi. Linnanahde yritti tuputtaa viittä tonniaan minulle, mutta en minä niitä halunnut. Hyväntekeväisyyteen nekin rahat sitten taisivat meni, tai jotain.

Kului muutama päivä ja Linnanahteen pomo soitti minulle. Hän halusi tiedustella, mistä asiassa oli oikein kyse? En pistänyt pahakseni, että Linnanahde sai radiokanavalta lähteä, sillä koko soppa tuli eetteriin hänen kauttaan. Onhan väärin käyttää työaikaansa lahjottuna RKP:n agendan edistämiseen. Heillä kun on omastakin takaa julkisrahoitteisia radiokanavia, missä vihollisiaan sabotoida.

Muistan kysyneeni Linnanahteelta oliko puhelu hänen omasta mielestään hauska idea? Hänen mielestään se sitä yhä oli. Mielestäni vähintään yhtä hauskaa oli se, että hän sai potkut. Nyt hän toisaalta vaikuttaa televisiossa, eli lopulta koko homma meni huonompaan suuntaan, sillä nyt hänet joutuu myös näkemään. Mutta miksi RKP haluaa nostaa esiin kivekseni? Johtuuko se siitä, että pakkoruotsi on heille niin hankala aihe?

Loppusanat

On selvää, että suomenruotsalaisuutta ohjataan ylhäältä käsin. Tietyt kasvottomat tahot käyttävät tätä kansanosaa hyväkseen toteuttaakseen rasistisia mielihalujaan. Heille ruotsinkieliset ovat sitä parempaa väkeä, jota suomenkielisen rahvaan tulee palvella. Ruotsinkielisten yhtenäisyys pohjataan kielellisiin oikeuksiin, jotka toteutetaan suomenkielisten kustannuksella. Näiden oikeuksien hinta ei ole pelkästään rahallinen, vaan pakkoruotsi ja virkamiesruotsi myös kaventavat merkittäväällä tavalla suomenkielisten kielitaitoa. Jokainen suomenkielinen, joka kannattaa näitä kahta asiaa, tekee hallaa niin itselleen kuin muillekin suomalaisille, mukaan lukien suomenruotsalaiset, jotka on pakotettu elämään kaksikielisyysvalhetta todeksi tavalla, joka aiheuttaa heille mainehaittaa ja vahingoittaa lisäksi heidän minäkuvaansa.

On kaikkien suomalaisten etu, että suomenruotsalaisten kielellisten oikeuksien toteutuminen järjestetään uudella, kestävämmällä tavalla. Tähän tarvitaan suomenkielisten apua. Ei ruotsia puhumaan, vaan organisoimaan asioita siten, että ruotsinkieliset saavat tarvitsemansa palvelut silloin kun se on mahdollista. Ruotsinkieliset itse eivät kykene tähän, koska he eivät yksinkertaisesti halua sitä. He haluavat vain säilyttää tilanteen, jossa he voivat valittaa ja vaatia lisää resursseja käyttöönsä. Ruotsinkieliset palvelut tulee siis olla saatavilla ruotsinkielisissä ja kaksikielisissä kunnissa silloin kun se on kohtuullisesti katsoen mahdollista. Mikäli ei ole, tulee

ruotsinkielisten tyytyä suomenkieliseen palveluun.

Voidaanko suomenruotsalaisia yleensä syyttää pakkoruotsista? Jotkut heistä sanovat, että saavutetuista eduista on vaikea tinkiä. Jotkut uskovat ehkä itsekin, että suomenkielisen tulee heitä ruotsiksi palvella. Useimmat tyytyvät kysyttäessä sanomaan, että Suomi on kaksikielinen maa. Totuus on, että Suomi ei ole kaksikielinen maa, mutta Suomessa on kaksi kansalliskieltä.

Voiko juutalaisia syyttää Israelin toimista tai ns. sionistimafian salaliitoista? Entä voiko venäläisiä syyttää Putinin ulkopoliitikasta ja Ukrainan sodasta, ja miksi venäläiset eivät kapinoi Kremlää vastaan? Samoin voi kysyä, voiko suomenruotsalaista syyttää pakkoruotsista? Demokraattisessa yhteiskunnassa he ovat niitä, jotka valitsevat omat päättäjänsä. Muutamia yksittäisiä kannanottoja huolimatta venettä ei keikuteta. Viholliset ja ongelmat etsitään oman yhteisön ulkopuolelta. Suomenkielisiä syytetään siitä, että nämä eivät tuota palveluja ruotsiksi ruotsinkielisille. Vedotaan kielilakiin ja perustuslakiin, joiden sisältö on realiteetteihin nähden kohtuuton. Näin ollen voidaan hyvällä syyllä sanoa, että se mitä RKP ja Folktinget esittävät, on sama kuin se mitä mieltä suomenruotsalainen on yleensä. Ja siksi pakkoruotsi, virkamiesruotsi ja yleinen sekoilu ruotsinkielien kanssa ovat kollektiivisesti suomenruotsalaisten syytä. Tarkoittaahan ruotsinkieliselle oikeus omaan äidinkieleen pakkoruotsia suomenkieliselle.